

HIJ IS VERREZEN!

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V. U. : L. OORTS, HEIDEWEG 14, B-2980 ZOERSEL

NR. 123 / MEI-JUNI 2023

AFGIFTEKANTOOR : ANTWERPEN X

WAAR HET ÉCHT OM GAAT

DE aloude tridentijnse misritus – wat wijlen Benedictus XVI de “buitengewone vorm” noemde – blijft voor paus Franciscus een doorn in het oog. Dat blijkt uit het recente decreet waarmee hij de traditionalistische verdedigers van de zgn. Mis van de H. Pius V nog verder de duimschroeven aandraait.

Op 21 februari van dit jaar publiceerde kardinaal Arthur Roche, prefect van de dicasterie voor de Goddelijke Eredienst en de Regeling van de Sacramenten, een document waarin nieuwe voorwaarden voor het opdragen van deze ritus worden opgelegd. Het gaat om een korte tekst die de bepalingen van het *motu proprio* TRADITIONIS CUSTODES (juli 2021) verder verstrengt: in de behandeling van het traditionalistische dossier wordt alle macht ontnomen aan de plaatselijke bisschoppen en is het nog enkel het Vaticaan dat beslist.

Ter herinnering: een *motu proprio* is binnen het kerkelijke recht de meest eenvoudige juridische maatregel. Het is gewoon een pauselijke beslissing. TRADITIONIS CUSTODES wou een nieuwe pastorale en liturgische oriëntatie geven met betrekking tot de traditionele Mis. Het document was vergezeld van een brief die uitleg gaf over de geest waarin de wetgever handelde: paus Franciscus wou enerzijds « voorzien in het welzijn van hen die geworteld zijn in de vroegere vorm van celebreren en tijd nodig hebben om de Romeinse ritus van de H. Paulus VI en de H. Johannes-Paulus II te aanvaarden » en anderzijds « de oprichting van nieuwe persoonlijke parochies stopzetten ».

De paus maakte dus zonder veel omwegen zijn wens duidelijk dat iedereen uiteindelijk de Mis en de sacramenten volgens de ritus van Paulus VI

zou aannemen en dat er op termijn geen sprake meer zou zijn van de ritus van de H. Pius V. Daartoe nam hij in TRADITIONIS CUSTODES volgende besluiten:

1° Het is aan de plaatselijke bisschop om de locaties aan te duiden waar de gelovigen de Mis volgens het missaal van 1962 (de oude ritus) kunnen volgen, maar « dat mag niet gebeuren in de parochiekerken en er mogen geen nieuwe persoonlijke parochies opgericht worden » (art. 3, par. 2).

2° De bisschop « moet erover waken niet toe te laten dat zich nieuwe groepen vormen » die in hun parochie de tridentijnse Mis willen (art. 3, par. 6).

3° De priesters die gewijd zijn na de publicatie van het *motu proprio* [dat wil zeggen na juli 2021] en die zinnens zijn te celebreren met het missaal van 1962 « moeten de formele vraag daartoe stellen aan de diocesane bisschop, die eerst de Apostolische Stoel zal contacteren alvorens die toelating te geven » (art. 4). Op die manier wordt jonge traditionalistische priesters de pas afgesneden.

4° Alle priesters die reeds celebreren volgens het missaal van 1962 moeten aan hun bisschop de toelating vragen om daarmee te mogen doorgaan.

De strategie van paus Franciscus om een einde te

maken aan de tridentijnse ritus bestond er met andere woorden in om die ritus niet brutaal te verbieden – zoals wél het geval was tussen 1970 en 1988, onder de “heilige” Paulus VI en de “heilige” Johannes-Paulus II – maar om de bron ervan droog te leggen: geen nieuwe locaties meer voor de oude ritus en geen nieuwe priesters meer om in die ritus te celebreren.

Het document gepubliceerd op 21 februari 2023 door kardinaal Roche

De « Synode over de synodaliteit » trekt de dwalingen van Vaticanum II verder door tot in de complete ontrouw aan de ware Rooms-katholieke godsdienst.

gaat nog veel verder. De paus eist nu dat *alles* nog alleen door de H. Stoel beslist wordt. De plaatselijke bisschop kan niet meer zelf besluiten om aan een van zijn priesters toelating te geven tot het celebreren van de oude ritus, ook niet als hij dat in een welbepaald geval nuttig zou oordelen; hij is verplicht de vraag voor te leggen aan Rome.

Paus Franciscus geeft in deze kwestie blijk van een ongelooflijke tirannie, vermits hij niet aarzelt om de bisschoppen zelf aan handen en voeten te binden. Is dat die fameuze "synodaliteit" waarvan hij zo'n grote voorstander is? Naar aanleiding van het *motu proprio* van juli 2021 citeerde ik onze vader, abbé de Nantes, die indertijd aangaande Paulus VI schreef dat het om « *een waanzinnige verbanning van de antieke Romeinse Mis door Rome zelf* » ging « *met de geur van laag-bij-de-grondse manoeuvres, wraak en burgeroorlog* ». Terwijl de annulatie van een huwelijk door Franciscus aan de bisdommen gedelegeerd is, wordt de toelating om de tridentijnse ritus te gebruiken aan de verantwoordelijkheid van de bisschoppen onttrokken en in handen van de paus gelegd. Blijkbaar is de Latijnse Mis dus zorgwekkender dan het annuleren van een sacramenteel huwelijk!

Waarom? **Omdat de paus van mening is dat Vaticanum II in gevaar is.**

De eerste reden waarom hij deze beslissing heeft genomen is wat verschillende bisschoppen hem hebben gerapporteerd: dat de pastorale toelating om de tridentijnse Mis te celebreren in bepaalde milieus de vorm aannam van « *een ideologie* » (letterlijke woorden van Franciscus in een interview met de *OSSERVATORE ROMANO* op 14 september 2021). Daar wil hij absoluut een einde aan maken. Hij wil niet meer dat de gelovigen bijeenkomen rond de tridentijnse ritus omdat die ritus een klimaat van verzet en wantrouwen in stand houdt tegenover Vaticanum II en de post-conciliaire Kerk. De tweede reden is gelinkt aan de eerste: de paus wil beletten dat bisschoppen en priesters smaak zouden krijgen in de oude ritus, zoals steeds meer gebeurt, en dat zij daardoor andere vragen zouden gaan stellen... meer « *ideologische* » vragen als het ware.

In *TRADITIONIS CUSTODES* preciseerde Franciscus al dat de bisschop « *zich ervan moet verzekeren* » dat de gelovigen die in hun parochie om de tridentijnse Mis vragen « *zeker niet de geldigheid en de wettigheid van de liturgische hervorming, de voorschriften van Vaticanum II en het leergezag van de Opperherders uitsluiten* » (art. 3, par. 1). Het is dus wel degelijk de bescherming van het Tweede Vaticaans Concilie waarnaar de zorg van de paus uitgaat. Maar blijkbaar volstond het *motu proprio* van 2021 niet. Met het nieuwe document wil hij de schroef nog vaster draaien, om te verhinderen dat bisschoppen die het allemaal overdreven vinden in de verleiding zouden komen om de toepassing van *TRADITIONIS CUSTODES* te verzachten.

Het hele gebeuren houdt ook een grote les in. De traditionalisten die helemaal opgaan in de strijd voor de verdediging van het missaal van 1962 zijn erg naïef. **Voor Rome is de hoofdzaak de overleving**

Tijdens een audiëntie op 12 januari 1966, vlak na de sluiting van het Concilie, zei paus Paulus VI letterlijk: « *Met het oog op het pastorale karakter van het Concilie heeft deze kerkvergadering vermeden om enig dogma op een buitengewone manier af te kondigen waardoor dit het teken van de onfeilbaarheid zou dragen.* »

Met andere woorden: anders dan met de voorbije twintig oecumenische concilies het geval was, zijn de documenten van Vaticanum II feilbaar en kunnen zij dwalingen bevatten.

van Vaticanum II. Bijgevolg is het op dat punt dat men Rome moet aanklagen. Dit niet doen is een bewijs van blindheid of lafheid en betekent dat men met zijn gevecht op een mislukking afstevent. Welk traditionalistisch instituut, welke traditionalistische vereniging heeft het vanaf het begin aangedurfd om het Tweede Vaticaans Concilie in vraag te stellen en officieel « *de voorschriften van Vaticanum II* » te weigeren? Alleen DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 20STE EEUW, gesticht door abbé de Nantes.

Want « *in het Concilie en daarin alleen ligt de oorzaak van het verval van de Kerk* », zoals onze vader schreef. Het is duidelijk dat de oude ritus niet kadert in de Hervorming van de Kerk die de modernisten en progressisten wilden. Als de traditionalisten zich beperken tot de verdediging van de tridentijnse Mis, omdat de "buitengewone vorm" de mooiste en de heiligste is, dan moeten zij weten dat hun strijd bij voorbaat verloren is. Het is als meelopen in een of andere "optocht voor het leven" en zich tegelijkertijd illusies maken over de zegzegde oprechtheid van de vrijmetselaars die over ons regeren.

Paus Franciscus en al zijn raadgevers zitten op een ander register dan de meeste traditionalisten. Die laatsten vechten voor een bepaalde liturgie en willen zich daartoe beperken, terwijl Rome een ideologie verdedigt, een subversieve doctrine die hun reden van bestaan is: Vaticanum II. Nooit of nooit zal het Vaticaan op dat punt uit eigen beweging toegeven.

De enige juiste strategie is bijgevolg die van abbé de Nantes. Om de Latijnse, gregoriaanse Mis waarvan wij houden te krijgen, zijn wij niet bereid de Contrareformatie de rug toe te keren en ons aan te sluiten bij de Hervorming van Vaticanum II die ketters en schismatiek is en tot geloofsafval leidt. **Neen, de Mis is geen apostasie waard!**

Het was heel de sluwe tactiek van Ratzinger-Benedictus XVI om de traditionalisten te verleiden met een veralgemeende toelating tot het celebreren volgens de tridentijnse ritus, bij wijze van spreken in ruil voor hun ziel: het accepteren van Vaticanum II. In 1996 schreef hij het zonneklaar: « *Een afgrond verdeelt de geschiedenis van de Kerk in twee onverzoenbare werelden: de preconciliaire wereld en de post-conciliaire wereld.* » Het is dus een dwaasheid de preconciliaire Mis te willen zonder de conciliaire en post-conciliaire dwalingen aan de kaak te stellen.

broeder Bruno van Jezus-Maria

DE H. DON BOSCO

WERKTUIG VAN DE ONBEVLEKTE MAAGD MARIA

Heel het werk van de H. Giovanni Bosco (1815-1888) draagt de stempel van de Voorzienigheid : alles werd duidelijk geleid door de Hemel. Het is als een triomfantelijk antwoord op de drijfverijen van de vrijmetselarij, die streefde naar de eenmaking van Italië om het pausdom aan haar macht te onderwerpen. De actie van Don Bosco kadert volledig in de strijd van de Kerk in de 19de eeuw. In die zin mondt zij uit in het gevecht dat wij vandaag leveren voor de wedergeboorte van de Kerk en bewijst zij hoe de Onbevleete Maagd sterker is dan al haar tegenstanders.

GIOVANNI zag het levenslicht op 16 augustus 1815 in een zeer arm boerengezin in Becchi bij Murialdo, een klein gehucht van Castelnovo d'Asti in het koninkrijk Piëmont-Sardinië. Zijn moeder, *Mamma Margherita*, was een heilige ; ze bezat alle deugden en een karakter dat haar niet deed wijken voor de zwaarste beproevingen. De jongen, die op tweejarige leeftijd zijn vader verloren is, heeft alles aan haar te danken, zelfs zijn talent als opvoeder : in feite zal hij enkel op grote schaal nadoen wat hij zijn moeder heeft zien doen voor haar drie zonen.

Giovanni is zeer bekwam. Hij heeft twee broers : de zachte Giuseppe, met wie hij uitstekend opschiet, en de veel oudere Antonio, die eigenlijk een halfbroer is en die hem in zijn jeugdjaren veel zal doen lijden, onder meer door te beletten dat hij studeert om priester te kunnen worden.

DE EERSTE DROOM

Wanneer hij negen is, heeft hij een droom die zijn leven radicaal zal veranderen. Hij heeft hem later zelf neergeschreven in opdracht van paus Pius IX. In die droom ziet hij zich omgeven door bengels die met elkaar vechten, mekaar verwonden en vloeken ; hij loopt naar hen toe om hen te doen zwijgen, deelt klappen uit en krijgt er zelf ook. Maar dan verschijnt « een eerbiedwaardige man, in de kracht van zijn jaren en rijkelijk gekleed » die hem de raad geeft zacht en goed te zijn om die jongens te bekeren. Giovanni vraagt hem : « Maar, meneer, wie bent u en waarom draagt u mij onmogelijke dingen op ? »

Na geantwoord te hebben dat « onmogelijke dingen mogelijk kunnen worden door gehoorzaam

DON GIOVANNI BOSCO.

« Da mihi animas, caetera tolle.

Geef mij zielen in ruil voor al het andere. »

te zijn en kennis te verwerven » zegt de man dat hij de jongen een « *Lerares* » zal schenken ; zij zal hem onderwijzen « *wat de echte kennis is waarnaast al de rest slechts dwaasheid is* ». Hij maakt ook zijn identiteit bekend : « *Ik ben de Zoon van Haar tot wie je moeder je drie keer per dag doet bidden.* » Deze allusie op het Angelus volstaat niet voor Giovanni en hij vraagt de « meneer » naar zijn naam, waarop hij als reactie krijgt : « *Mijn naam ? Vraag die aan mijn Moeder !* »

« *Op dat ogenblik zag ik naast mij een dame die wel een koningin leek. Ze droeg een mantel die schitterde van licht, alsof hij geweven was van stralende sterren. Omdat ze mijn*

toenemende verwarring bemerkte, deed ze teken dat ik dichterbij moest komen ; ze nam me bij de hand en zei : "Kijk !" Ik keek rond en zag dat alle jongens verdwenen waren en vervangen door een troep geitjes, honden, katten, beren en andere dieren. "Dat", zo zei de dame mij, "is het veld waarop jij moet werken. Wees nederig, sterk en volhardend. En de verandering die je in deze dieren zal zien, moet je bewerken in mijn zonen."

« *Ik keek en zag dat de wrede dieren in onschuldige lammeren veranderd waren die blatend rondsprongen als om de heer en de dame plezier te doen. Toen begon ik, nog altijd in mijn slaap, te wenen en ik vroeg aan de dame om dit alles uit te leggen op een manier die ik zou verstaan. Daarop legde zij haar hand op mijn hoofd en zei : "Je zal alles op zijn tijd begrijpen."* Toen maakte een geluid mij wakker en alles was verdwenen. Het leek me alsof mijn handen pijn deden van de slagen die ik uitgedeeld had en ook mijn gezicht van de klappen die

de jongens mij hadden gegeven. De heer en de dame en alles wat ik gezegd en gehoord had, namen mij zo in beslag dat ik de rest van de nacht niet kon slapen. »

Het is duidelijk dat de jongen door deze droom helemaal veranderd is. *Het bovennatuurlijke is plots binnengedrongen in zijn bestaan van arme boerenzoon.* Hij heeft een bijzondere roeping ontvangen en, zonder alle gevolgen ervan al te kunnen beseffen, antwoordt hij onmiddellijk op deze genade, daarbij geleid door zijn lieve moeder. Zijn ziel wordt overspoeld door het geheime verlangen om priester te worden. Maar de financiële middelen daartoe ontbreken volledig.

Niettemin toont hij meteen een ongewone apostolische ijver. Zeer snel leert hij lezen en zijn uitstekende dictie zorgt in het gezin voor aangename winteravonden. Hij houdt ervan de jongeren rondom zich te verzamelen met het doel hen het rozenhoedje te doen bidden. Met hetzelfde opzet oefent hij zich in acrobatie en goochelkunst, waarmee hij de jeugd aantrekt. Eerst wordt er gebeden en herhaalt hij de uitleg over het Evangelie die hij zondagochtend in de preek gehoord heeft; dan pas volgt het spektakel. We kunnen ons amper voorstellen hoeveel tijd het inoefenen van al die trucs hem moet gekost hebben, bovenop al het werk !

DE WEGEN VAN DE VOORZIENIGHEID

Hij doet zijn eerste communie wanneer hij nog geen elf jaar is, wat gezien wordt als een gunst. Zijn moeder geeft hem kostbare raad : *« Lieve jongen, dit is een grote dag voor jou, ik ben er zeker van dat God echt bezit genomen heeft van je ziel. Beloof Hem dat je al het mogelijke zal doen om goed te blijven tot het einde van je dagen. Ga in de toekomst vaak te communie. Doe nooit heiligschennis en*

MAMMA MARGHERITA.

zeg in de biecht altijd alles. En om de liefde Gods, vlucht als de pest degenen die slechte praat uitkramen ! »

Giovanni wil absoluut het goede doen en hij leert te gehoorzamen in alles. Het is dan dat de Voorzienigheid hem de pastoor van Murialdo doet ontmoeten, Don Calosso, die erg onder de indruk is van de intelligentie van de jongen. Hij is het die Giovanni de basisbeginselen van het Latijn bijbrengt en door zijn omgang met hem schiet zijn priesterroeping wortel. Bij die goede geestelijke, die voor hem een vader is en voor wie hij alles doet, legt de jonge Bosco zijn ziel bloot, waardoor Don Calosso hem trefzeker kan leiden.

Maar Antonio, de oudste broer, ziet het allemaal met lede ogen aan en beslist dat Giovanni op 13-jarige leeftijd het ouderlijke huis moet verlaten om knecht op een boerderij te worden. Na twee jaar heeft moeder Margherita de moed om de erfenis van vader te verdelen zodat Antonio vertrekt en Giovanni verder kan studeren bij Don Calosso. Maar de oude pastoor sterft enkele maanden later en laat de jongen een groot bedrag na waarmee hij al zijn studies zal kunnen betalen. De familie van Don Calosso eist het geld echter op. Met een bewonderenswaardige zelfver-

Het geboortehuis van Giovanni Bosco in Becchi bij Murialdo op een oude foto ; het bestaat nog altijd.

getelheid staat Giovanni het zonder morren af.

God wil die bijkomende beproeving en ze zal vruchtbaar zijn. Want om zijn opleiding te kunnen betalen, moet de jongeman tal van studentenjobs uitoefenen. Zonder het te beseffen verwerft hij zo de vaardigheden die hem zullen toelaten de vakschool voor de straatkinderen van Turijn te stichten.

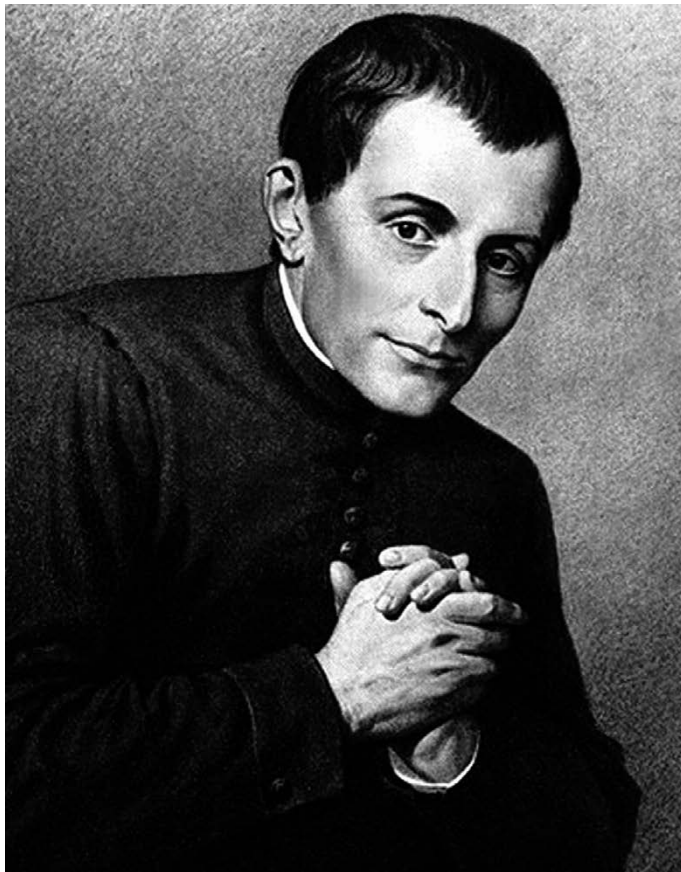
Op de leeftijd van zestien heeft hij een nieuwe ingrijpende droom. We schrijven 1831. « *Deze nacht heb ik een droom gehad die mij ervan verzekerd heeft dat ik priester zal worden. Ik zag een grote Dame naar me toekomen die een immense kudde hoedde. Ze riep me bij mijn naam en zei: "Giovanni, zie je die kudde? Wel, ik vertrouw ze aan jou toe." – "Maar hoe moet ik voor zoveel schapen en lammetjes zorgen, mevrouw? Ik heb geen weide waar ik ze naartoe kan voeren." – "Wees niet bang, ik zal over je waken en je helpen." En toen verdween ze.* »

EEN HEILIGE OMGEVEN DOOR HEILIGEN

Een tweede belangrijke gebeurtenis in die periode is zijn ontmoeting met de toekomstige Don Comollo: iemand met een heel ander temperament dan Giovanni, maar met hetzelfde verlangen om de goede God en de H. Maagd lief te hebben. Onze-Lieve-Vrouw wou dit volmaakte voorbeeld van geestelijke vriendschap om Bosco de zachtheid te leren die zij hem aanbevolen had in de eerste droom. Luigi Comollo sterft in het eerste jaar van zijn seminarietijd, waarna zijn stem midden in de nacht in de slaapzaal weerklinkt boven een groot gedruis uit: « *Bosco, Bosco, ik ben in de Hemel!* »

Op het seminarie maakt Giovanni Bosco niet de gemakkelijkste periode in zijn leven door. Maar materiële onthechting, beproevingen en geestelijke strijd beletten hem niet om hard te werken. De heiligheid van Don Bosco is er één die hij verwerft door een buitengewone trouw aan de genade. Zij wordt bovendien gekenmerkt door een tedere en constante devotie tot Onze-Lieve-Vrouw en een levendige affectie voor iedereen die de Voorzienigheid op zijn pad plaatst, voor het goede.

Op 5 juni 1841 wordt hij tot priester gewijd. Die avond neemt zijn moeder zijn handen in de hare en

DE H. DON GIUSEPPE CAFASSO (1811-1860),

« de heilige van de gehangenen », begeleidde terdoodveroordeelden naar de galg en stond hen bij in hun laatste ogenblikken. Voor het werk van Don Bosco, van wie hij de geestelijke leidsman was, is hij van essentieel belang geweest.

heilige te zijn. Later zal Don Bosco zeggen: « *Als ik iets goeds gedaan heb, dan ben ik dat verschuldigd aan die waardige geestelijke, in wiens handen ik al mijn beslissingen, al mijn bezigheden en al mijn acties heb gelegd.* »

In dat convict worden vervolmakingscursussen gegeven, vooral op het vlak van moraal en pastoraal, en Don Bosco steekt er heel wat op. Van zijn verblijf maakt hij ook gebruik om Turijn te doorkruisen, een stad die volledig ten prooi is aan de uitwassen van een ongebreideld kapitalisme.

EEN NIEUWE VINCENTIUS A PAULO

De hoofdstad van Piëmont is in volle ontwikkeling en trekt van overal mannen en adolescenten aan die ingeschakeld worden door de bouwbedrijven als metselaar of schrijnwerker. Ook de andere gezinsleden komen mee en ze moeten genoeg nemen met een erbarmelijke huisvesting: armzalige en ongezonde mansardekamertjes waar soms tien of twaalf personen bijeen leven. Massa's kinderen worden verwaarloosd door hun ouders en brengen hun tijd in ledigheid door, als ze door hen al niet gedwongen worden om te gaan bedelen. Men kan zich gemakkelijk inbeelden hoe de jeugd in die promiscue sfeer alle soorten ondeugden aanleert! Velen komen al snel terecht in één van de vier gevangnissen die Turijn telt...

Don Bosco probeert in contact te komen met

zegt: « *Nu ben je priester, mijn kleine Giovanni! Vanaf nu zal je elke dag de Mis zeggen. Onthoud dit goed: beginnen met de Mis te zeggen, is beginnen met te lijden. Je zal het niet onmiddellijk merken, maar op een dag zal je zien dat je moeke gelijk had. Ik ben er zeker van dat je elke ochtend voor mij zal bidden en ik vraag je niets anders. Denk voortaan enkel aan de redding van de zielen en houd je niet met mij bezig.* »

Drie wegen staan nu voor hem open en Don Bosco vraagt raad aan zijn geestelijke directeur en vriend Don Cafasso, die slechts vier jaar ouder is dan hij. « *Neem nog niets aan* », zegt deze, « *en voltooi eerst je priestertraining aan het kerkelijke convict van Turijn.* » Giuseppe Cafasso geeft er zelf les en geniet al de faam een

deze jongeren, maar hij oogst slechts beledigingen en gevloek. Dan neemt Don Cafasso hem mee naar de gevangenissen, waarop zijn persoonlijk apostolaat zich al geruime tijd toespitst. De jonge priester uit Becchi lijdt in het begin heel erg onder de godslasteringen en de walgelijke praat die hij er hoort, maar gesterkt door het voorbeeld van zijn leidsman en door zijn eigen ijver voor de zielen vat hij moed. Al vlug gaat hij er regelmatig naartoe om catechismusles te geven en te preken – in het begin met weinig succes. Hij houdt echter vol en probeert ook persoonlijke contacten te leggen, vooral met de jeugdige delinquenten. Wat een vreugde is het voor hem als hij er enkelen terug tot bij God kan brengen !

Don Cafasso bewondert de inspanningen van zijn jongere leerling, van wie hij de aarzelende eerste stappen in dit heldhaftig apostolaat gezien heeft. Wanneer hij vraagt naar de oorzaak van die ommekeer, antwoordt Don Bosco hem : *« Ik ben mezelf vergeten om nog alleen aan die ongelukkige jongeren te denken. Het kwam me voor dat Jezus me zei : “Ik vertrouw hen toe aan jouw goede zorgen !” Vanaf dat ogenblik heeft mijn afkeer plaats gemaakt voor een heerlijke aandrang. »* Liefde lokt liefde uit. Giovanni Bosco hield van “zijn” gevangenen : hij hield van hen in het Hart van Jezus, met een vurige en bovennatuurlijke liefde ; en dus duurde het niet lang of zij begonnen ook van hem te houden.

De jonge geestelijke dacht na over zijn dienstwerk en kwam tot een dubbele overtuiging : dat veel van die jongeren niet in de cel zouden beland zijn als zij de godsdienst beter gekend en beoefend hadden ; en dat zij na hun invrijheidstelling onvermijdelijk opnieuw in de gevangenis zouden terecht komen als niemand hen zou helpen een eerlijke job te vinden. Bijgevolg vroeg hij zich af hoe hij die sukkelaars ter hulp zou kunnen komen. De Maagd Maria zond hem zelf het antwoord en wel op het feest van haar Onbevleete Ontvangenis.

Op 8 december 1841 bereidt Don Bosco zich voor op het opdragen van de Mis en wacht hij nog op een misdienaar. Dan komt een jongen van een jaar of vijftien de sacristie binnen, armoedig gekleed en heel beduusd. De koster spreekt hem ruw aan : *« Vooruit, ga de Mis van deze priester dienen ! »* De jongen stamelt dat hij dat niet kan, waarop de koster een bezem pakt en hem ervan langs geeft : *« Waarom kom je dan naar hier ? Scheer je weg ! »* Don

Bosco komt misnoegd tussenbeide : *« Wat doe je ? Waarom sla je die jongeman ? Wat voor kwaad heeft hij je gedaan ? »* De ander probeert zich bits te verdedigen, maar Don Bosco draagt hem op om de jongen, die ondertussen weggelopen is, terug te halen.

Schoorvoetend komt de knaap de sacristie terug binnen. *« Kom, vriend, ik ga met jou de Mis opdragen en daarna zal ik je over een zaak spreken die je blij zal maken. »* Na de Mis knielen ze alle twee neer en Don Bosco bidt vol vuur een weesgegroetje. Daarna geeft hij de jongen zijn eerste catechismusles. Over dat weesgegroetje zal de heilige later zeggen dat hij er heel zijn ziel in gelegd had. *« Daarboven in de Hemel heeft de H. Maagd naar mij geluisterd en gedurende een halve eeuw is zij dat nederige gebed blijven verhoren. »*

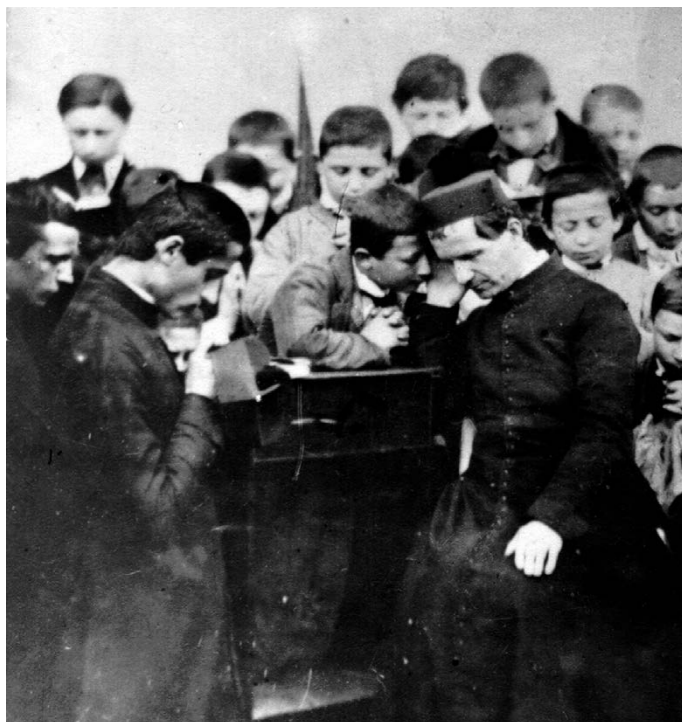
ONTRUKT AAN DE DOOD

Een week later komen twaalf straatjongens hem opzoeken. En nog een tijd later zijn ze al met tachtig. Laten we onthouden dat het werk van Don Bosco begonnen is op het uur van de H. Maagd : Zij heeft hem een doeltreffendheid gegeven die hij onmogelijk uit zichzelf had kunnen bereiken. *Hij zal vaststellen dat al zijn voornaamste werken en stichtingen altijd op een achtste december plaatsvonden, op het feest van de Onbevleete Ontvangenis.*

Gedurende vier jaar zijn Don Bosco en de groep jongens elke zondag te gast in het kerkelijke convict. Daarna volgt een heel uitputtende periode van achttien maanden rondzwerven van de ene verblijfplaats na de andere ; de jongeren zijn dan al met vierhonderd ! De volmaakte overgave aan de goddelijke Voorzienigheid is de enige steun voor een werk dat onophoudelijk in zijn voortbestaan zelf bedreigd wordt. De meeste inwoners van Turijn ergeren zich aan Don Bosco en zijn “bende” of verklaren hem gek.

De vestiging in de wijk Valdocco, waar Don Bosco later de indrukwekkende basiliek van Maria-Hulp-der-Christenen zal doen verrijzen, heeft plaats in 1846. Vijf jaar later volgt de aankoop van de schuur en het grasveld van Giuseppe Pinardi, waar de “nomaden” eindelijk een vaste stek en een thuis vinden. Kort daarna wordt de heilige gevel door totale uitputting. De dokter die hem onderzoekt, geeft hem op ; hij krijgt de laatste sacramenten...

In de annalen van geen enkel religieus werk komt voor wat zich toen in Turijn voordeed : een

De heilige hoort de biecht van zijn jongeren.

magnifieke stormloop van geloof op het Hart van God door al die jongeren die alles aan Don Bosco te danken hebben. In het *Santuario della Consolata* wisselen zij elkaar van uur tot uur af om de genezing van hun weldoener van Onze-Lieve-Vrouw af te smeken. Het bidden begint vroeg in de ochtend en eindigt 's avonds laat; andere jongens gaan er in hun slaapvertrek mee verder, sommigen zelfs heel de nacht. Velen vasten op water en brood, hoewel ze heel de dag zwaar moeten werken. Werkelijk, Don Bosco had de harten van zijn jongeren veroverd.

De dagen gaan voorbij en de stervende krijgt het bezoek van zijn goede vriend en medewerker Don Borel. « *Don Bosco, je weet wat de heilige boeken zeggen: "Bid tot de Heer in je ellende en Hij zal je genezen."* – *Laat ons de wil van God doen geschieden, mijn beste vriend. – Maar zeg dan tenminste: "Heer, als het U mag behagen, genees mij!" Ik vraag het je in naam van al je jongeren.* » De heilige herhaalt deze woorden, waarop Don Borel opgelucht zegt: « *Nu ben ik zeker dat je gered bent, alleen jouw gebed ontbrak nog!* » En inderdaad is Don Bosco de dag daarop genezen!

CONTRAREVOLUTIE IN TURIJN

In die periode is het Italiaanse schiereiland ten prooi aan revolutionaire woelingen. De *Carbonaria*, de Italiaanse vrijmetselarij, ijvert voor de omverwerping van de bestaande regimes en de eenmaking van het land onder een grondwettelijke monarchie of een republiek. Piëmont is de speerpunt van de strijd: in 1848 neemt Turijn de wapens op tegen de Oostenrijkers die de behoeders zijn van de katholieke vorsten; de Piëmontezen worden het jaar daarop verslagen, maar ze kunnen een constitutionele koning afdwingen in de persoon van Victor-Emmanuel II. Zijn premier, de logebroeder Cavour, wordt de architect van het *Risorgimento*, de Italiaanse onafhankelijkheidsbeweging.

Zijn radicale regering voert een agressieve antiklerikale politiek: verdrijving van de jezuïeten, verbod aan religieuze corporaties om onroerende goederen te verwerven zonder goedkeuring van de staat, beperking van de militaire vrijstelling voor geestelijken, opheffing van contemplatieve kloosters, voorbereiding van de secularisering van het onderwijs. De clerus wordt verlamd door schrik en te grote voorzichtigheid. Niemand durft nog iets ondernemen... behalve Don Bosco!

In 1849 sticht hij een bescheiden dagblad, *DE VRIEND VAN DE JEUGD*. Zijn doel is om de lezers, en dan vooral de jongeren, te beschermen tegen het gevaar van de slechte kranten, die dankzij de vrijheid van pers proberen om liberale opvattingen door te drukken en de zeden te bederven. Don Bosco schrijft een hoofdartikel over algemene politiek, verhaalt vervolgens stichtende feiten en verwerpt de dwalingen die het meest "in" zijn.

De Sekte gaat ondertussen nog een stap verder door de Kerk aan te vallen in haar rekrutering: gebruik makend van de gespannen militaire situatie sluit zij het seminarie van Turijn, waar op dat mo-

ment meer dan 150 studenten zich voorbereiden op het priesterschap, en maakt er een kazerne van. Onze heilige reageert door priesterlijk dienstwerk te verrichten in de instellingen van de broeders van de Christelijke Scholen, in de hoop de meest deugdzame en verstandige leerlingen te kunnen voorbereiden op priesterstudies. Maar de vijf of zes jongeren die hij zo kan begeistere en die hij zelf opleidt, haken uiteindelijk af...

Don Bosco begrijpt dat hij zijn jongeren zo stevig mogelijk moet binden aan het door hem gestichte *Oratorium Sint-Franciscus van Sales*. Daarom richt hij een *Sociëteit voor wederzijdse hulp* op, de eerste katholieke instelling in haar soort. De leden betalen wekelijks een cent, in ruil waarvoor zij het equivalent van hun loon uitbetaald krijgen in geval van ziekte of werkloosheid. Om het geestelijke met het tijdelijke te verbinden, eist het reglement dat de aangeslotenen minstens om de twee weken te communie gaan, uiteraard in staat van genade.

In de Valdocco vermenigvuldigt hij het aantal werken in functie van de noden van de jongeren die naar hem toekomen en geleid door zijn zo bijzondere dromen. Hij laat zijn moeder overkomen om hem te helpen. Naast de vaste activiteiten op zondag voor honderden jongeren komen er avondlessen en een internaat; dat ontvangt eerst zeven kinderen, maar twee jaar later zijn het er 150! Er moet gebouwd worden, eerst een kapel in 1851, daarna gebouwen voor het internaat. Dat alles is mogelijk dankzij vaak onverwachte weldoeners, want de heilige zelf bezit nooit geld. Maar er zijn ook tegenslagen: een ware zondvloed doet de in aanbouw zijnde internaatvleugel volledig instorten zodat alles opnieuw moet beginnen.

We moeten ons rekenschap geven van de totale onthechting van Don Bosco... en van Mamma Margherita, zoals zij door de dankbare jeugd liefdevol aangesproken wordt. We mogen echter niet vergeten dat die jongeren straatkinderen zijn zonder enige opvoeding. Eindeloos geduld is vereist. Op een dag is de goede vrouw helemaal op van de zorgen; ze klaagt bij haar zoon en geeft te kennen dat ze zou willen terugkeren naar Becchi. Zonder een woord te zeggen wijst Don Bosco naar het kruisbeeld. Ze begrijpt het meteen: « *Je hebt gelijk* », zegt ze met tranen in de ogen. Ze zal in Turijn blijven tot haar dood in 1856.

De avondlessen hebben zo'n succes dat ze voor de meest begaafde leerlingen worden omgezet in cursussen overdag, met de hulp van bevriende priesters. Om te vermijden dat deze jongeren voor hun scholing de stad met al haar gevaren en verleidingen door moeten, krijgt Don Bosco gedaan dat de lessen in de Valdocco zelf worden gegeven. En wanneer de eerste leerlingen groot geworden zijn, geven zij op hun beurt les aan de jongsten. Op vijf jaar tijd komt op die manier een schitterend werk tot stand dat zal uitgroeien tot het embryo van de salesianen.

Don Bosco aan zijn bureau, waar hij vaak tot aan het ochtendkrieken zat te werken aan zijn vele publicaties.

« LEVE DON BOSCO ! »

De heilige doet zoveel goed dat de gewone mensen hem op handen dragen. In augustus 1850 betalen de vrijmetselaars geld aan enkele oproerkraaiers om het gepeupel op te zwepen tegen de religieuze huizen. Men troept samen rond de kloosters en roept luidkeels : « *Dood aan de priesters !* » Ook het heilgdom van de *Consolata* wordt omsingeld en de geestelijke bedienaars ervan krijgen doodsbedreigingen te horen. Een van de leiders van de troep schreeuwt : « *Naar Don Bosco !* » Maar dat valt niet in goede aarde. Van alle kanten komen er reacties : « *Neen ! Don Bosco is de weldoener van het volk !* » en « *Het is niet "Ter dood met Don Bosco" dat we moeten roepen, maar "Leve Don Bosco !"* » Daarop slaat de menigte een andere richting in...

In 1854 treft een epidemie van cholera de stad. De verschrikkelijke gesel maakt al snel 1400 dodelijke slachtoffers. De gezondheidsdiensten worden overspoeld en veel inwoners laten de zieken in de steek om weg te vluchten uit Turijn. Don Bosco vraagt en krijgt vrijwilligers : veertig adolescenten doorkruisen gedurende drie maanden de stad om

de achtergelaten zieken op te sporen, hen naar de ziekenhuizen te vervoeren of een priester te zoeken als hulp niet meer kan baten. Geen enkele van die jongelui zal door de ziekte getroffen worden, zelfs niet wanneer het werk hun boven het hoofd groeit en ze de hygiënische maatregelen niet meer respecteren.

Don Bosco had het hun gezegd : « *Wees gerust, jullie zullen allemaal ongedeerd blijven als jullie doen wat ik zeg.* » – « *Wat dan ?* » – « *Leven van Gods genade en in geen geval zondigen. Zonder de minste twijfel is de zonde de oorzaak van de ziekte. Ik verzeker jullie : als jullie geen enkele doodzonde begaan, zal niemand door de cholera besmet worden.* »

Ondanks zijn talloze bezigheden en zorgen heeft hij nooit zijn apostolaat in de gevangenissen opgegeven. In 1855 preekt hij aan jonge delinquenten een retraite, waarbij zij te biechten gaan en vervolgens met grote vroomheid de communie ontvangen. Daar ligt de verklaring voor de spraakmakende episode van de wandeling die Don Bosco voor driehonderd jonge gevangenen organiseert, zonder dat er één bewaker bij is : bij hun terugkeer ontbreekt er geen enkele op het appel, tot opperste verbazing van de cipiers en de gevangenisdirecteur !

Op vraag van de pastoors preekt Don Bosco in alle parochies van de streek, twintig jaar lang. Het is een enorme inspanning die uiterst vermoeiend is, maar buitengewoon vruchtbaar voor het goed van de zielen en de verspreiding van zijn werk. Hij aanvaardt ook om tijdens priesterretraites biecht te horen en enkele instructies te geven. Langs die weg verwerft hij volgelingen.

Toch is dat allemaal slechts een deel van zijn activiteiten. Hij heeft begrepen dat de geschreven pers een geweldige macht geeft aan de dwaling en dat er dus een tegenoffensief moet komen : de lancering van katholieke tijdschriften en het schrijven van goedkope boeken om het geloof te propageren, die overal gemakkelijk kunnen ver-

In 1868 werd de imposante basiliek ingewijd die Don Bosco had laten oprichten in de Valdocco voor Maria-Hulp-der-Christenen. Hier is ook het moederhuis van de salesianen.

spreid worden voor de vorming van de geesten en de weerlegging van de leugens. Hij sticht de *KATHOLIEKE LECTUUR*, een dagblad met een oplage van 14.000 exemplaren; hij geeft schoolboeken uit; hij creëert een verzameling van klassieke christelijke werken; en hij publiceert de eerste katholieke volksalmanak van Europa, die overal in de arme gezinnen zijn weg vindt.

De vrijmetselarij is zo woedend dat zij besluit om Don Bosco uit de weg te ruimen. Er worden verschillende aanslagen op hem gepleegd, maar hij brengt het er altijd levend vanaf... meestal dankzij de plotse tussenkomst van "*il Grigio*", een mysterieuze grijze hond die op het hoogtepunt van het gevaar uit het niets opduikt en nadien weer verdwijnt. *« Ik ben nooit te weten gekomen wie zijn meester was », schreef de heilige later. « Ik weet alleen dat dit dier voor mij een providentiële hulp was in de gevaren die mij bedreigden. »* Wie zou die wonderbaarlijke beschermer anders gestuurd hebben dan Onze-Lieve-Vrouw zelf?

DE CONGREGATIE VAN DE SALESIANEN

Op hetzelfde moment waarop de Loge de congregaties probeert op te doeken, sticht Don Bosco de zijne! Eens te meer zijn het zijn dromen die hem daarbij leiden: hij gaat op een intelligente en zeer voorzichtige manier te werk om de valstrikken van de administratie te ontwijken.

In al zijn ondernemingen bereikt hij slechts het einddoel door de raadgevingen van de H. Maagd Maria te volgen. In een droom maakt zij hem duidelijk dat hij alleen trouwe leerlingen kan krijgen door hen een hoofdband te doen dragen met daarop het woord "gehoorzaamheid". Don Bosco begrijpt dat hij een congregatie moet stichten waarvan de jonge leden de geloften van gehoorzaamheid, armoede en kuisheid dienen af te leggen. De eerste die zich aansluit, is Michele Rua, zijn toekomstige opvolger die in 1972 zal zaligverklaard worden. Anderen volgen en op 26 januari 1854 geeft Don Bosco aan de vijf eerste religieuzen de naam van *salesianen*, waarbij hij hen onder de bescherming plaatst van Sint-Franciscus van Sales. Niet alleen was deze grote heilige afkomstig uit het naburige hertogdom Savoie, maar hij was ook een toonbeeld van binnelijkenheid en tederheid én een vurig geloofsverdediger in woord en geschrift.

De Z. Pius IX geeft in 1858 zijn officiële goedkeuring. Maar de tegenstanders van Don Bosco roeren

zich en verspreiden laster over hem, waaraan helaas ook de aartsbisschop van Turijn geloof hecht: hij belet de heilige zelfs om nog kinderen te biechten! De stichter van de salesianen wordt aangeklaagd bij de congregatie van de Index en ontsnapt slechts aan een publicatieverbod dankzij de persoonlijke tussenkomst van de paus. Na zeven jaar vervolging kan de definitieve goedkeuring pas plaatsvinden in 1869... en dan nog enkel omdat Pius IX zich ermee moeit en Maria Hulp der christenen, voor wie Don Bosco een grandioos heiligdom heeft opgericht, enkele mirakels verricht.

De oorspronkelijke kerk van Sint-Franciscus van Sales in de Valdocco was inderdaad te klein geworden. Na een droom had de heilige daarom besloten tot de bouw van een prachtige kerk voor Onze-Lieve-Vrouw. Het ging dus om een essentieel element van zijn werk, als een doel dat de H. Maagd zelf had bepaald. Op 8 december 1862 zei hij na de vespers tot Don Cagliero: *« De Madonna wil nu dat wij haar vereren onder de roemrijke titel van Hulp der christenen. De tijden zijn slecht. Wij hebben er echt nood aan dat haar machtige steun ons helpt om het geloof te bewaren en te verdedigen. Daarom wil ik een grote kerk voor haar oprichten onder die benaming. »*

DE STAD VAN MARIA

Onmiddellijk ontbindt de hel al haar duivels om deze constructie te dwarsbomen. De vrijmetselaars binnen en buiten het stadsbestuur doen er alles aan om Don Bosco te beletten het terrein te verwerven waarop de kerk moet komen. Maar hij is zo handig dat hij het laat aankopen door een derde.

In 1863 begint men met de funderingen. De bodem blijkt echter niet stabiel genoeg en dus moeten er heipalen in de grond geslagen worden om aan het bouwwerk een stevige basis te geven. Dat werkt slorpt al het beschikbare geld op. Wan-

Het schrijn met het stoffelijk overschot van de heilige in de basiliek.

neer de aannemer een voorschot op het vervolg vraagt, geeft Don Bosco hem de hele inhoud van zijn beurs : acht stuivers... « *Wees niet bang* », zegt hij hem met een glimlach vol vertrouwen. « *De H. Maagd zal zorgen voor het geld dat nodig is voor haar tempel. Ik ben slechts haar kassier.* »

Dankzij geweldige inspanningen en heel wat wonderen slaagt de heilige uiteindelijk in zijn opzet : op 9 juni 1868 wordt de basiliek ingewijd. Deze gloednieuwe kerk in Turijn is werkelijk een symbool en het teken van de triomf van de Onbevleete Maagd Maria ! Het gestook van de Loge vermag niets tegen de realisatie van werken die op Haar gegrondvest zijn. Zij zegeviert, maar op voorwaarde dat zij kan beschikken over werktuigen die alles aanvaarden en zich volledig in haar handen leggen.

De heiligheid van Don Bosco was zonneklaar : iedereen wist wat voor buitengewone biechtvader hij was en hoe hij begiftigd was met bijzondere charisma's, meer bepaald de gave om in iemands ziel te kunnen lezen. Maar dat alles krijgt een speciale betekenis als men het plaatst in de goddelijke *orthodromie*, de door God gewilde rechte lijn in de geschiedenis. De bende kinderen die hij als negenjarige in een droom gezien had en die veranderde in een troep wilde dieren die hij met zachtheid en tederheid moest aanpakken, verwees naar de jeugd van Turijn, heel die massa ongelukkige slachtoffers van de moderne kapitalistische maatschappij onder de knoet van de vrijmetselarij. Tegelijkertijd begrijpen we dat Don Bosco en zijn werk de voorafbeelding zijn van wat in heel de wereld zal plaatsvinden na de overwinning van het Onbevleete Hart van Maria !

DE GEVANGENE VAN HET VATICAAN

Na de goedkeuring van de nieuwe congregatie door Rome duiken er toch nog voortdurend moeilijkheden op. De tegenstand tegen het project van Don Bosco blijft groot, niet in het minst binnen de Kerk zelf ! In Turijn is het de nieuwe aartsbisschop, Mgr. Gastaldi, die zich laat ompraten door slechte raadgevers en tien jaar lang stokken in de wielen steekt. De heilige kan zijn werk enkel redden door de voortdurende tussenkomst van de Romeinse rechtbanken in zijn voordeel. Maar hoeveel energie en tijd moet hij in de verdediging van zijn congregatie steken...

Ondertussen wordt de Pauselijke Staat in zijn voortbestaan bedreigd. Victor-Emmanuel II is in 1861 uitgeroepen tot koning van de nieuwe staat Italië en hij maakt zich klaar om Rome met de wapens te veroveren. Don Bosco, die het volledige vertrouwen van Pius IX geniet, speelt in die periode een belangrijke diplomatieke rol. Ook de Italiaanse regering, die in die tijd hoofdzakelijk uit Piëmontezen bestaat, vertrouwt de heilige totaal : men kent zijn absolute rechtschapenheid en weet dat hij niet afhangt van een of andere partij.

Een gevoelige kwestie is die van de achthonderd bisschopszetels die op het schiereiland vacant zijn. De revolutionaire regering wil de H. Stoel schaa-

mat zetten door zelf de bisschoppen te benoemen. Stokebrand is vooral de minister van Binnenlandse Zaken, Francesco Crispi, die nog van de naastenliefde van Don Bosco heeft genoten toen hij een ellendige voortvluchtige was en meermaals asiel kreeg ; dat is hij echter allemaal vergeten. De heilige van zijn kant is helemaal geen liberaal die voorstander is van vrede tussen de Kerk en de antiekatholieke staat ; hij is het gehoorzame instrument van de paus, die midden in de strijd met de vijand bekommerd is om de schapen zonder herder.

In de zomer van 1870 trekt de Franse keizer Napoleon III zijn militairen terug uit Rome omdat hij de oorlog verklaard heeft aan Pruisen. De Eeuwige Stad wordt daardoor nog enkel verdedigd door de dappere zoeaven. De veel sterkere troepenmacht van Victor-Emmanuel II slaagt er op 20 september in om een bres te slaan bij de Porta Pia, waarop Pius IX zijn soldaten de opdracht geeft om zich over te geven : hij wil geen verder bloedvergieten meer.

Iedereen raadt de Opperherder aan om te vluchten, maar Pius wil eerst het advies van Don Bosco inwinnen. De heilige bidt lange tijd en laat dan via een koerier zijn antwoord bezorgen : « *H. Vader, laat de wachter, de engel van Israël, op zijn post blijven om de gewijde Rots en de heilige Ark te behoeden.* » Pius IX aarzelt niet meer en blijft in Rome, waar hij zo "de gevangene van het Vaticaan" wordt.

« IN HEEL DE WERELD »

Het werk van Don Bosco is nu zo stevig geworteld dat de vrijmetselarij er machteloos tegenover staat. Het ontwikkelt zich met een verbazingwekkende vruchtbaarheid, waardoor de salesianen al gauw een van de grote congregaties van de Kerk worden. In 1872 sticht hij met de hulp van de H. Maria Domenica Mazzarello een vrouwelijke tak : de Dochters van Maria-Hulp-der-Christenen. Helemaal in het begin zijn zij met vijftien ; vijftig jaar later zijn er tienduizend religieuzen verdeeld over achthonderd huizen ! Er komt ook een derde orde in 1876 : de Salesiaanse medewerkers, leken die op alle mogelijke manieren de werken voor de jeugd helpen in Italië, Frankrijk, Zwitserland, Spanje en zelfs in Canada.

Maar de grote vreugde in zijn laatste levensjaren is het werk van de missies, dat hem nauw aan het hart ligt en waarover hij duidelijke dromen heeft gehad. In 1876 vertrekken tien salesianen naar Patagonië in het uiterste zuiden van Latijns-Amerika. Aan hun hoofd staat Don Cagliero, die tweeëntwintig jaar tevoren op sterven lag in Turijn ; Don Bosco had hem op miraculeuze wijze genezen en gezegd dat hij priester zou worden en « *ver, héél ver* » zou gaan. Tussen 1876 en 1911 zullen de salesianen zich verspreiden over het hele continent ; verschillende bisdommen worden hun toevertrouwd. Vlak voor de Eerste Wereldoorlog volgt Congo, in 1920 China, daarna Zuid-India en Indochina. In een droom op 9 april 1886 ziet Don Bosco vooraf heel die ontwikkeling !

Op het einde van zijn leven reist de heilige doorheen Italië, Frankrijk en Spanje. Het zijn ware triomftochten. Hij verricht talloze mirakels, ontmoet duizenden mensen, beslist over heel veel roepingen, start werken op die ook na zijn dood vruchtbaar zullen zijn.

Dit onvoorstelbare succes houdt een boodschap voor de toekomst in. Hoe zal de Kerk morgen opnieuw de wereld kunnen veroveren? Door de aanbevelingen van Don Bosco aan zijn salesianen te volgen: « *Houd jullie enkel bezig met de zielen en wijs eer, waardigheden en rijkdom radicaal af. Willen jullie de zegeningen van God en de welwillendheid van de mensen verdienen? Leg dan een bijzondere tederheid aan de dag voor de zieken, de kinderen, de ouden van dagen, de ongelukkigen. Word apostelen van de devotie tot de Eucharistie en tot Onze-Lieve-Vrouw Hulp der christenen. Doe wat je kan en leg de rest in de handen van de Heer. Heb een onbeperkt vertrouwen in de H. Hostie en in de Maagd Maria; dan zal je zien wat mirakels zijn.* »

« LEVE MARIA ! »

Hij leed al vrij jong aan kwalen die steeds erger werden. In 1856 sloeg de bliksem hem tegen de grond, waarbij zijn rechteroog ernstig beschadigd raakte. De nachtelijke schrijfarbeid die hij zichzelf oplegde, tastte uiteindelijk zijn gezichtsvermogen aan. In 1878 ging één oog volledig verloren en was het met het andere niet veel beter gesteld. Vanaf 1846 zwollen spataderen zijn benen op. Het kwaad bleef maar toenemen en vanaf 1853 tot aan het einde van zijn leven moest hij « *dit dagelijkse kruis* » meeslepen, wat het stappen buitengewoon pijnlijk maakte. Van 1845 tot aan zijn dood was zijn huid verbrand door een hardnekkig eczeem; de ziekenbroeder die instond voor zijn doodstoilet was ontzet: « *Oh! Wat een boetekleed! En dan te bedenken dat hij het altijd verborgen hield!* » Hij had zijn hele leven een zwakke borstkas en zijn overmatige werk veroorzaakte soms bloedspuwingen.

Zijn drie laatste levensjaren worden getekend door een onafgebroken en toenemend martelaarschap. Een onverbiddelijke verlamming begint zijn rug krom te trekken. Hij is nog slechts een schaduw van zichzelf en men moet hem ondersteunen bij al zijn bewegingen. Ondanks dat alles blijft hij altijd onvermoeibaar toegewijd.

Op 7 december 1887, wanneer hij al erg ziek is en zijn kamers op de eerste verdieping niet meer verlaat, komt de bisschop van

Luik hem smeken om een salesiaanse stichting in zijn bisdom. Ongetwijfeld heeft hij met opzet de vigilie van het grote Mariafeest gekozen, als om zich te verzekeren van haar steun. Maar de heilige weigert. De volgende dag dicteert hij aan zijn secretaris, don Viglietti, het volgende briefje: « *Letterlijke woorden die de Onbevleete Maagd, die deze nacht aan mij verschenen is, mij gezegd heeft: "Het behaagt God en de Allerheiligste Maagd Maria dat de zonen van Sint-Franciscus van Sales een huis openen in Luik ter ere van het H. Sacrament. Hier zijn zij begonnen met Jezus in het openbaar te loven; van hieruit moeten zij diezelfde lof verspreiden, speciaal onder de massa jongeren die overal ter wereld aan hun zorgen toegewijd zijn, vandaag en in de toekomst."* »

In januari 1888 kan hij nog enkel korte zinnestukjes uitspreken die door de aanwezigen zorgvuldig worden opgetekend. Het zijn plechtige getuigenissen van zijn unieke liefde:

« *Wanneer je spreekt of predikt, leg dan de nadruk op de veelvuldige communie en de devotie tot de Allerheiligste Maagd...* »

« *Jezus, Maria, ik geef u mijn hart en mijn ziel.* »

Aan de vooravond van zijn dood: « *Moeder! Moeder! Morgen... Morgen!* » En tijdens het Angelus 's avonds roept hij uit: « *Leve Maria!* »

Verschillende keren heft hij zijn armen omhoog met de woorden: « *Dat uw heilige wil geschiede!* » Wanneer zijn rechterkant volledig verlamd is, heft hij nog enkel zijn linkerarm omhoog en herhaalt: « *Uw wil geschiede!* » Het zijn de laatste woorden van Don Bosco. Maar heel de nacht blijft hij zijn linkerarm verheffen en lijdt hij in stilte. Op 31 januari 1888 om vijf uur in de ochtend geeft hij de geest. Hij laat een familie na van achthonderd geestelijken.

broeder Pierre van de Transfiguratie

Grote CRC-bedevaart naar Turijn in 1998: Castelnuovo Don Bosco.

HET GROTE PLAN VAN DE ALTA VENDITA

DE INFILTRATIE VAN DE LOGE IN DE KERK

DE SEKTE VAN DE CARBONARI

DE vrijmetselarij verscheen op het wereldtoneel in 1717, toen de naar Engeland uitgeweken Franse protestant John Desaguliers in Londen de Engelse Grootloge stichtte. Dat gebeurde met de goedkeuring van koning George I van het huis Hannover en met de oorspronkelijke bedoeling om de aanhangers van zijn vijanden, de katholieke Stuarts, tegen te werken en hun zaak te saboteren. Maar al snel werd het opzet verbreed: « Deze Grootloge, moeder van alle loges ter wereld, kreeg van de Britse protestantse vorst de opdracht om met alle middelen de Anglo-protestantse zaak, belichaamd door de dynastie van Hannover, te dienen en de verafschuwde machten van de paus in Rome, de Bourbons in Frankrijk en alle Europese katholieke dynastieën te vernederen en zo mogelijk te vernietigen » (abbé de Nantes, *La franc-maçonnerie*, Ndl. vert. in *HU IS VERREZEN!* nr. 87, mei-juni 2017).

Het duurde niet lang of overal in Europa verschenen maçonnieke loges, die in het grootste geheim opereerden. Op het Italiaanse schiereiland nestelde de vrijmetselarij zich tijdens de overheersing door Napoleon. De logebroeders namen de naam van *carbonari* aan, “kolenbranders”. Hun doelwit waren de katholieke vorstendommen die na het Congres van Wenen (1814-1815) Italië vormden: het koninkrijk der Beide Siciliën, het koninkrijk Sardinië-Piëmont, het groothertogdom Toscane, de hertogdommen Parma en Modena en – het meest gehaat van allemaal – de Pauselijke Staat. De *carbonari* streefden

naar een revolutie die de katholieke monarchieën ten val zou brengen en trokken daarvoor de nationalistische kaart: de eenmaking van Italië en de verdrijving van de Oostenrijkers, die op dat ogenblik de belangrijkste politieke en militaire steun voor de vorstendommen vormden.

Rome was zich bewust van het gevaar van de vrijmetselarij. Al in 1738 had paus Clemens XII de bul *IN EMINENTI APOSTOLATUS* afgekondigd, die aan katholieken verbood om lid te worden van de loges « *die met de dag in kracht toenemen* ». Benedictus XIV herhaalde dat verbod in *PROVIDAS ROMANORUM* uit 1751. Vervolgens was er Pius VII, die met *ECCLESIAM A JESU CHRISTO* (1821) alle *carbonari* en andere vrijmetselaars excommuniceerde op grond van hun doctrine van godsdienstige onverschilligheid, de door een eed bezegelde geheimhouding die hen kenmerkte, de profanatie van Christus in hun rituelen en hun samenzwering tegen Kerk en staat. In 1825 verscheen de apostolische constitutie *QUO GRAVIORA* van Leo XII, die opnieuw lidmaatschap van een loge strikt verbood. In 1832 volgde *MIRARI VOS* van Gregorius XVI, de encycliek gericht tegen het liberale ideeëngoed van Lamennais, maar waarin ook « *geheime genootschappen die proberen de wettige regeringen van de Italiaanse staten omver te werpen* » aangeklaagd werden.

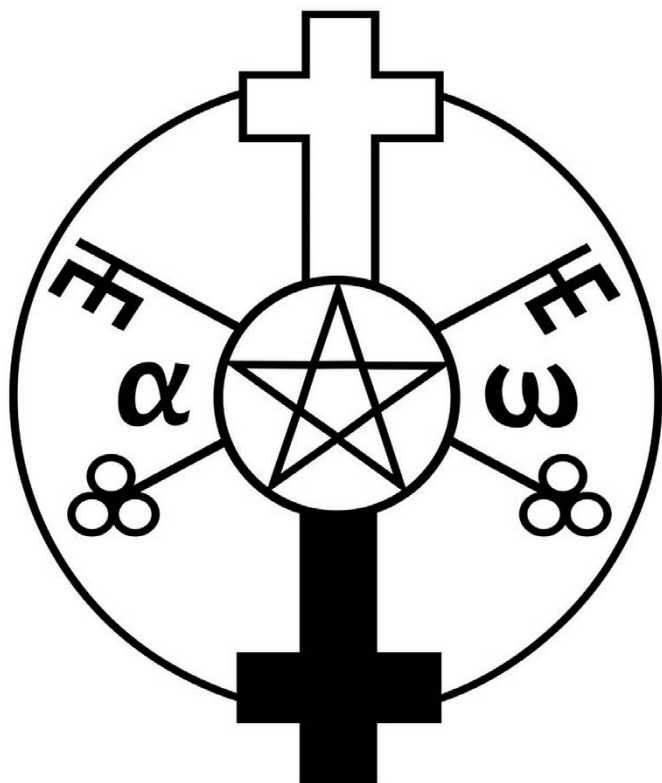
Ondanks die dringende oproepen verwierven de loges in heel Europa steeds meer macht. Sliepen de vorsten, zoals een paus later zou schrijven?

In 1846, toen op heel het continent grote antiklerikale omwentelingen voorbereid werden die zouden leiden tot het revolutiejaar 1848, publiceerde de Z. Pius IX de encycliek *QUI PLURIBUS*, die een veroordeling uitsprak over « *geheime sekten die tevoorschijn zijn gekomen uit de duisternis om zowel het gewijde als het burgerlijke gemeenebest te vernietigen* ». Deze grote paus zou niet veel later te maken krijgen met de georganiseerde aanval op de Pauselijke Staat en de vernietiging ervan in 1870...

HET GEHEIME DOCUMENT VAN DE ALTA VENDITA

De *Carboneria* was georganiseerd in geheime cellen die *Venditas* (vergaderplaatsen) werden genoemd. De leiding over al die afdelingen was in handen van de *Alta Vendita*, de hoogste loge van de sekte. Het was van daaruit dat op een bepaald ogenblik een document naar de verschillende cellen gestuurd werd met de titel “*PERMANENTE INSTRUCTIE VAN DE ALTA VENDITA*”. Het was een explosieve richtlijn: het ging om een plan om de katholieke geestelijkheid te infiltreren met dubbelagenten die liberale en ketterse ideeën moesten verspreiden; zo zou de Kerk van binnenuit kunnen veroverd worden.

Het document kwam echter in katholieke handen terecht en rond 1855 werd paus Pius IX erover

HET EMBLEEM VAN DE ITALIAANSE CARBONERIA

ingelicht. Hij was diep geschokt en besloot dat de *Permanente instructie* onmiddellijk openbaar moest gemaakt worden. Daartoe zocht hij contact met de Franse katholieke historicus en journalist Jacques Crétineau-Joly, die al naam had gemaakt met een uitvoerige studie over de jezuïetenorde. Met de steun en de aanmoediging van de H. Vader gaf Crétineau-Joly in 1859 een boek uit: *L'Église romaine en face de la Révolution* (2 delen). In dat werk nam de schrijver de volledige tekst van het bewuste document op.

Onder het pseudoniem *Piccolo Tigre* ("Kleine Tijger") legt de auteur van de *Permanente instructie* gedetailleerd uit hoe de vrijmetselarij er kan in slagen om binnen te dringen in de katholieke Kerk, er haar pionnen te plaatsen en vervolgens te wachten tot die opklimmen in de hiërarchie. We geven hieronder de kernpassages van het document, ons baserend op de Engelse vertaling die gepubliceerd werd als annex in het boek *INFILTRATION* van de Amerikaanse katholieke schrijver Taylor R. Marshall (*Infiltration: the Plot to Destroy the Church from Within*, Manchester, New Hampshire, 2019).

« *Ons einddoel* », aldus de *Permanente instructie*, « *is dat van Voltaire en de Franse Revolutie: de definitieve vernietiging van het katholicisme en zelfs van de christelijke idee op zich, want als we die laten voortbestaan op de puinen van Rome zal zij later leiden tot de wedergeboorte van het christendom.*

« *Het pausdom is al zeventien eeuwen nauw verbonden met de geschiedenis van Italië. Het land kan niet ademen of bewegen zonder de toelating van de Opperste Herder. Mét hem heeft het de honderd armen van Briareus [een wezen uit de Griekse mythologie]; zonder hem is Italië veroordeeld tot een meelijwekkende onmacht. Voor die situatie moeten wij een remedie zoeken. Welnu, die remedie hebben wij gevonden.*

« *De paus, wie hij ook mag zijn, zal nooit naar de geheime genootschappen gaan. Het is aan de geheime genootschappen om zelf eerst naar de Kerk te gaan, met de bedoeling hen beiden te winnen. Het werk dat wij ondernomen hebben is niet het werk van één dag, één maand of één jaar. Het kan vele jaren duren, misschien zelfs een eeuw, maar in onze rangen sterft de soldaat en gaat de strijd verder.*

« *Wat wij moeten zoeken en verwachten is een paus volgens onze wensen. Daarmee zullen we met meer zekerheid onze aanval op de Kerk uitvoeren dan met de pamfletten van onze broeders in Frankrijk of zelfs met het goud van Engeland. Wij twijfelen er niet aan dat wij dat hoogste doel van al onze inspanningen ooit zullen bereiken.* »

« GA NAAR DE JEUGD »

Op welke concrete manier zal dit maçonnieke opzet dan verwezenlijkt worden? Door te focussen op de jeugd:

« *Het is naar de jeugd dat wij ons moeten keren. Het zijn de jongeren die wij moeten verleiden, het zijn zij die wij onder de banier van de geheime genootschappen moeten brengen. Om op die gevaarlijke weg stap voor stap vooruit te gaan, berekenend*

maar zeker, zijn twee zaken bijzonder belangrijk. Jullie moeten de indruk wekken eenvoudig te zijn als duiven, maar jullie dienen ook voorzichtig te zijn als slangen. Jullie vaders, kinderen en vrouwen moeten altijd onwetend blijven van het geheim dat jullie in je boezem meedragen. Weet dat het doodvonnis al uitgesproken is over wie vrijwillig of onvrijwillig dit geheim openbaart.

« *Om ons te verzekeren van een paus overeenkomstig ons hart is het noodzakelijk voor die paus een generatie te scheppen die het koninkrijk waarvan wij dromen waardig is. Laat ouderdom en middelbare leeftijd aan de kant en ga naar de jeugd, indien mogelijk zelfs naar de kinderen. Spreek in hun aanwezigheid nooit een goddeloos of onzuiver woord uit: "Maxima debetur puero reverentia" ["Aan een kind is het grootste respect verschuldigd", een citaat van de Romeinse dichter Juvenalis]. Vergeet deze woorden van de dichter niet, want ze zullen je behoeden voor elke vorm van losbandigheid en het is absoluut essentieel om je daartegen te wapenen voor het goed van onze zaak.*

« *Om profijt te kunnen halen uit elk huisgezin, om jezelf het recht op verblijf te geven bij de huiselijke haard, moet je jezelf presenteren als een ernstig en moreel hoogstaand man. Van zodra je reputatie gevestigd is in de colleges, de gymnasia, de universiteiten en de seminaries, van zodra je het vertrouwen geniet van professoren en studenten, moet je zodanig handelen dat zij die de geestelijke status nastreven [dat wil zeggen de toekomstige priesters] ervan houden met jou te converseren. Prikkel deze naturen die zo vol warmte en vaderlands vuur zijn en maak ze geestdriftig. Bied hen eerst, maar altijd in het geheim, onschuldige boeken aan, poëzie vol nationale trots. Dan zal je, zachtjes aan, je leerlingen tot het vereiste kookpunt brengen.* »

De werkwijze die de *carbonari* voorstellen is echt duivels. Men mag die jonge seminaristen niet overvallen met antireligieuze literatuur, want dan haken ze af. Het is veel handiger hen te lijmen met datgene wat elke rechtgeaarde Italiaan bekoort en waarvoor zeker de jeugd gevoelig is: de verheerlijking van de nationale trots, het promoten van de eenmaking van Italië... door de beweging "Jong Italië" van de vrijmetselaar Giuseppe Mazzini of door het *Risorgimento*, de "Herrijzenis" die de vrijmetselaar Camillo Benso di Cavour had gesticht. Via het nationalisme zouden de maçonnieke ideeën bij de toekomstige geestelijken binnensijpelen.

« *De faam een goede katholiek en een goede patriot te zijn zal de weg vrijmaken voor onze leerstellingen, die zullen doordringen tot in de harten van de jonge geestelijken en zelfs tot in de verborgenheid van de kloosters. Op enkele jaren tijd zal de jonge clerus als vanzelf alle kerkelijke organen bereikt hebben. Zij zullen besturen, administreren en oordelen vellen. Ze zullen de Raad van de Opperherder vormen. Zij zullen opgeroepen worden om de paus te kiezen die zal regeren. En die Opperste Herder zal, net als het overgrote deel van zijn tijd-*

genoten, noodzakelijkerwijs doordrongen zijn van de Italiaanse en humanistische beginselen die wij nu in circulatie willen brengen. »

HET ZAAD VAN HET KWAAD

« Het is een klein mosterdzaadje dat wij in de aarde stoppen, maar de zon der Rechtvaardigheid [wellicht een allusie op de Grote Architect waarin de vrijmetselarij zegt te geloven] zal het tot ontwikkeling brengen en er een grote macht van maken. En op een dag zal je zien wat voor rijke oogst dat kleine zaadje zal voortbrengen.

« Wil je de heerschappij van de uitverkorenen vestigen op de troon van de Hoer van Babylon ? Laat de geestelijken dan opmarcheren onder jouw banier, terwijl zij naïef geloven dat zij opstappen onder de banier van de Apostolische Sleutels.

« Wil je de laatste sporen van de tirannen en de verdrukkers [de katholieke monarchieën] doen verdwijnen ? Werp dan je netten uit zoals Simon Bar Jona ! Werp ze tot diep in de sacristieën, de seminaries en de kloosters, eerder dan op de bodem van de zee. En als je de zaken niet overhaast, beloven wij jou een veel miracleuzer vangst dan die van Petrus !

« De visser van vissen werd een visser van mensen. Ook jij zal enkele vrienden vissen en hen leiden tot aan de voeten van de Apostolische Stoel. Je zal revolutie in tiara en koorkap gepredikt hebben, voorafgegaan door het kruis en de pauselijke vlag, een revolutie die slechts een weinig hulp nodig heeft om alle hoeken van de wereld in vuur en vlam te zetten.

« Zorg ervoor dat elke daad van je leven leidt naar de ontdekking van de Filosofensteen. De middeleeuwse alchemisten verloren hun tijd en het goud van hun zelfbedrog in de zoektocht naar die droom. Maar de droom van de geheime genootschappen zal in vervulling gaan en wel om de meest eenvoudige reden : omdat hij gebaseerd is op de menselijke passies. Laat ons daarom niet ontmoedigd worden door een controle, een tegenslag of een nederlaag. Laten we onze wapens voorbereiden in de stilte van onze loges en onze batterijen opstellen. Laten we alle passies vleien, van de meest boosaardige tot de meest edele. Mocht alles leiden tot het besef dat onze plannen op een dag in vervulling zullen gaan en zelfs onze meest onwaarschijnlijke berekeningen zullen overtreffen. »

MGR. DILLON EN PAUS LEO XIII

De *Permanente instructie van de Alta Vendita* geraakte in de Engelstalige wereld bekend door de vertaling die Mgr. George F. Dillon er in 1884 van maakte (en die Taylor Marshall overnam in zijn boek *Infiltration*).

Dillon was een Ierse missionaris en schrijver die faam verwierf met een reeks voordrachten die hij in Edinburgh gaf over wat hij « *de maçonnieke oorlog tegen de christelijke beschaving* » noemde. Zijn conferenties werden later gebundeld tot het boek *War of Anti-Christ with the Church and Christian Civilization* (1885). Nadat paus Leo XIII een samenvatting van dit werk gelezen had, prees hij het en bekostigde een Italiaanse versie ervan. Uit erkentelijkheid

voor Dillons dienst aan de Kerk zou de paus hem later tot « Monseigneur » maken en hem de titel van geheim kamerheer geven, waardoor hij lid werd van de *Famiglia Pontificia*.

De grote belangstelling van de Opperherder voor het onderwerp was een gevolg van het feit dat hij precies een half jaar vóór de voordrachten van Dillon een belangrijke encycliek over de vrijmetselarij had gepubliceerd : *HUMANUM GENUS*. De paus onderstreepte dat de late 19de eeuw een tijd van bijzonder groot gevaar voor de Rooms-katholieken was omdat de vrijmetselarij de wind in de zeilen had en steeds openlijker ageerde. Interessant is dat Leo XIII zich in dit document krachtig afzette tegen het bevorderen van het openbare onderwijs, dat de rol van de Kerk ontkende en « *de opvoeding van de jeugd uitsluitend in de handen van leken legde* ». Het is een onmiskenbare zinspel op de *Permanente instructie* van de Alta Vendita en haar plan om de H. Stoel te veroveren via de beïnvloeding van de jongeren.

De paus maakte zich het beroemde onderscheid van Sint-Augustinus tussen de twee vijandige steden eigen : het menselijke ras, zo schreef de Opperherder, is « *verdeeld over twee verschillende en tegengestelde groeperingen, waarvan de ene standvastig strijdt voor waarheid en deugd, de andere voor wat in strijd is met deugd en waarheid. De ene is het Koninkrijk Gods op aarde, namelijk de ware Kerk van Jezus Christus ; de andere is het koninkrijk van Satan* » dat « *geleid of bijgestaan* » wordt door de vrijmetselarij.

Deze kordate veroordeling van de vijand kan verbazing wekken bij wie denkt de figuur van Leo XIII beter te kennen. Maar zij past volledig in het denk-kader van deze paus. Hij was een liberaal-katholiek, wat betekent dat hij openstond voor alle gevaarlijke moderne ideeën, maar niet zozeer in de theorie als wel in de praktijk. Abbé de Nantes heeft die dubbelzinnigheid glashelder uitgelegd :

« De leer van Leo XIII bleef zeker heel strikt : zijn talrijke encyclieken getuigen daarvan. Hij maakte zich echter het onderscheid van Mgr. Dupanloup eigen, dat de bron is van alle compromissen en toegevingen van het liberaal-katholicisme. Volgens dat onderscheid is de nauwkeurig onderwezen leer de *thesis*, het ideaal dat men altijd moet bewaren ; maar de omstandigheden blijken vaak heel wat matiging en inschikkelijkheid te vereisen, vrijheden zelfs die eigenlijk de contradictie van de thesis zijn : dat is de *hypothesis*, de waarheid van het ogenblik, het pragmatisme. Men onderwijst de juiste doctrine en men excuseert zich daarmee voor de valse leer die men ondertussen hanteert voor de weldaad van de vrede, omwille van het compromis waardoor men hoopt op de verzoening met de vijanden van God » (*Liberalisme, modernisme, progressisme en Rome*, brochure uitgegeven door de KCR, 2022).

Tekenend is bv. dat Leo XIII probeerde om goede betrekkingen te onderhouden met de politici van de Derde Franse Republiek, « *les vrais républicains* » die zeer antiklerikaal waren en van wie er velen lid waren van de vrijmetselarij. De paus drong de katholieken

KARDINAAL RAMPOLLA DEL TINDARO

met de eremedaille voor zijn zilveren jubileum als kardinaal in 1912.

zelfs het "*Ralliement*" op, de "aansluiting" bij het republikeinse regime en de verloochening van de monarchie, op het ogenblik dat de restauratie van de Bourbons op de Franse troon binnen handbereik leek.

DE STEILE OPGANG VAN MARIANO RAMPOLLA

Tijdens het lange pontificaat van Leo XIII (1878-1903) konden alle geestelijken met dubieuze ideeën en "vooruitstrevende" opvattingen ongestoord opklimmen in de hiërarchie van de Kerk. « De hoge kerkelijke ambten werden uitsluitend toevertrouwd aan de voorstanders van de openheid, in naam van de paus. Uiteindelijk bracht men de opposanten tegen de pauselijke politiek in diskrediet en vervolgde men hen als rebellen tegen de orders van Leo XIII ! » (abbé de Nantes, *ibid.*).

Een van de meest invloedrijke creaturen van de paus was een Siciliaan, iemand die in 1843 bij Palermo in een aristocratische familie geboren was als onderdaan van de Bourbonkoning van het Rijk der Beide Siciliën: Mariano Rampolla del Tindaro. Hij was erg intelligent en na zijn middelbare studies zond men hem naar Rome om er zijn opleiding verder te zetten aan het *Collegio Capranica*. In 1866, op 23-jarige leeftijd, werd hij tot priester gewijd. Hij ging naar de Academie voor kerkelijke edelen en werd vervolgens binnengehaald in de Romeinse Curie, waar hij snel carrière maakte. In 1882 (39 jaar) volgde zijn benoeming tot aartsbisschop en werd hij als nuntius naar Spanje gestuurd, waar hij blijk gaf

van een groot diplomatiek talent. Leo XIII creëerde hem kardinaal in 1887 (44 jaar) en stelde hem datzelfde jaar aan tot staatssecretaris – de belangrijkste post binnen de Curie.

Het was duidelijk dat de paus rekende op de vaardigheden van Rampolla om de politiek van verstandhouding en *modus vivendi* met de regimes die vijandig stonden tegenover de katholieke Kerk in goede banen te leiden. De staatssecretaris legde zich meer bepaald toe op de verbetering van de relaties tussen de H. Stoel en Parijs. Dat gebeurde op het moment

dat de regering van het eengemaakte Italiaanse koninkrijk een uitgesproken anti-Frans beleid voerde na de totstandkoming van de Triple Alliantie, het verbond tussen Duitsland, Oostenrijk-Hongarije en Italië. Rampolla kreeg zo de reputatie van erg Fransgezind te zijn.

Maar in de Kerk bleef de ster van de kardinaal-staatssecretaris rijzen en toen Leo XIII in 1903 overleed, zagen velen in hem de gedoodverfde kandidaat om de Troon van Petrus te bestijgen.

HET CONCLAAF VAN 1903

Als we mogen voortgaan op de gegevens van David V. Barret in zijn artikel in de *CATHOLIC HERALD* van 2 juni 2014, spraken 29 van de 62 aanwezige kardinalen bij de derde stemronde hun steun uit voor Rampolla; om de vereiste meerderheid te halen kwam hij toen nog 13 stemmen tekort (*Ballot Sheets from 1903 Conclave to be Sold at Auction*).

DE H. PIUS X

de patriarch van Venetië die in 1903 tot Opperherder van de Kerk gekozen werd.

Het zag ernaar uit dat de staatssecretaris in de vierde of uiterlijk de vijfde ronde de tiara zou verwerven.

Maar alles veranderde toen de Poolse kardinaal Jan Puzyna de Kozielsko van Krakau na de derde stemronde het woord vroeg en in het Latijn volgende uitspraak deed: « *Officieel en in de naam en bij het gezag van Frans-Jozef, keizer van Oostenrijk en koning van Hongarije, verklaar ik dat Zijne Majesteit, op basis van een oud recht en privilege, zijn veto uitsprekt tegen Zijne Eminentie kardinaal Rampolla del Tindaro.* »

De keizer maakte gebruik van het zogenaamde *ius exclusivae*, een aloud gewoonterecht dat aan de vorst van het Heilige Roomse Rijk toestond om de keuze van bepaalde kandidaten voor het pontificaat te blokkeren. Wou de Habsburgse keizer geen paus die uitgesproken Fransgezind was? Vond hij dat Rampolla zich, in de lijn van Leo XIII, veel te soepel had opgesteld ten aanzien van de vrijmetselaarsregering in Parijs? Wat de zaak van de staatssecretaris zeker geen goed gedaan had, was de ongewone tussenkomst van de Franse minister van Buitenlandse Zaken, die de kardinalen van zijn land vóór het conclaaf op het hart had gedrukt voor Rampolla te stemmen...

Het was die politieke interpretatie die de kardinalen op het moment zelf als de enig mogelijke verklaring zagen. Er waren dan ook verschillende misnoegde reacties en velen moesten instemmend geknikt hebben toen een boze Rampolla tegen Puzyna uitriep dat dit « *een affront voor de waardigheid van het heilig college* » was. Hoe dan ook, de rol van de staatssecretaris op het conclaaf was uitgespeeld. De stemmen verplaatsten zich naar de patriarch van Venetië, kardinaal Giuseppe Sarto, die in de zevende ronde verkozen werd met een overduidelijke meerderheid van vijftig stemmen.

« *“Hoe wil u genoemd worden?” vroeg men aan de verkozene, waarop deze antwoordde: “Omdat de pausen die de voorbije eeuw het meest voor de Kerk geleden hebben de naam Pius droegen, zal ik die naam aannemen.”* » We schrijven 4 augustus 1903. Kardinaal Sarto, Pius X, had de verantwoordelijkheid aangenomen, « *de al te ontzagwekkende verantwoordelijkheid van het pausambt* », en wel met deze woorden: « *Als het niet mogelijk is deze kelk van mij weg te nemen, dat Gods wil geschiede! Ik aanvaard het pontificaat als een kruis* ». Dat was geen aanstellerij of grootspraak. Zoals Christus had hij een nacht van doodstrijd doorgemaakt. Maar toen hij opstond, toonde hij nog slechts de waardigheid, de grootheid en de kracht die bij zijn gezag hoorden, maar dan met de eenvoud en de charme die hem zo kenmerkten » (abbé de Nantes, *ibid.*).

WERD EEN LOGEBROEDER BIJNA PAUS?

Meteen na zijn aantreden schafte Pius X het *ius exclusivae* af als een ontoelaatbare inmenging van een wereldlijke heerser in de aangelegenheden van de Kerk. Dat betekent dat de nieuwe paus het veto van Frans-Jozef als politiek geïnspireerd beschouwde. Maar Rampolla werd wel onmiddellijk als staatssecretaris

vervangen door Rafael Merry del Val. De Siciliaan bleef werkzaam binnen de Curie tot aan zijn dood in 1913.

Kardinaal Rampolla is er vanuit verschillende hoeken van beschuldigd geweest een vrijmetselaar te zijn. Mgr. Ernest Jouin (1844-1932), pastoor van de parochie *Saint-Augustin* in Parijs en onverbiddelijk bestrijder van de Loge, verdacht de staatssecretaris ervan een maçonnieke infiltrant te zijn. Jouin was niet de eerste de beste: met de goedkeuring van de H. Stoel stichtte hij in 1918 de *REVUE INTERNATIONALE DES SOCIÉTÉS SECRÈTES*, waarvan het doel de ontmaskering van de vrijmetselaarsplannen overal in Europa was.

« Mgr. Jouin verwierf de reputatie een soort van klerikale Sherlock Holmes te zijn, die in staat was om alle Talmoedische en maçonnieke intriges uit te roeien. Hij was het inderdaad die de term “joods-maçonniek” voor het eerst gebruikte. Paus Benedictus XV prees hem in 1918 omdat hij zijn leven riskeerde in de strijd tegen de vrijmetselaarssekten; en Pius XI vroeg hem in een privé-audiëntie om zijn gevecht met de Loge verder te zetten. [...] Van Mgr. Jouin wordt gezegd dat hij persoonlijk tussenbeide gekomen is bij keizer Frans-Jozef met de vraag het *ius exclusivae* in te roepen, omdat hij bewijzen had dat kardinaal Rampolla op zijn minst nauwe banden had met de vrijmetselarij » (Craig Heimbichner, *Did a Freemason Almost Become Pope? The Story of Cardinal Rampolla*, 15 december 2020).

In het licht van de *Permanente instructie van de Alta Vendita* is het perfect mogelijk dat de jonge Rampolla door de *carbonari* klaargestoomd werd om in de Kerk te infiltreren. We weten niet wanneer het maçonnieke document precies geschreven werd, wel dat het in 1859 op het bureau van de Z. Pius IX belandde. In dat jaar was Mario Rampolla zestien – « *het zijn de jongeren die wij moeten verleiden* »! – en een onderdaan van een koninkrijk waar de geheime sekte bijzonder actief was. Zeven jaar later was hij priester en begon zijn bliksemcarrière.

Wat vaststaat, is dat Rampolla lid was van de machtige loge *Ordo Templi Orientis*, opgericht door de Oostenrijker Carl Kellner ergens tussen 1895 en 1906. Lidmaatschap van verschillende geheime organisaties is niet ongewoon voor vrijmetselaars, omdat het hun toestaat meer prestige te verwerven. De naam van de kardinaal-staatssecretaris komt voor in een manifest van de O. T. O. uit 1919 dat verscheen in het blad *THE ORIFLAMME*, een intern communicatiemiddel van de sekte.

Op 11 juni 2014 publiceerde de *OSSERVATORE ROMANO* een nota over het conclaaf van 1903 die kort tevoren teruggevonden was in het archief van het aartsbisdom Krakau. Ze was van de hand van kardinaal Puzyna en bevatte details over de gebeurtenissen tijdens de dramatisch verlopen pausverkiezing. Puzyna zegt dat hij vooraf sprak met de deken van het college van kardinalen over « *de ongeschiktheid van de kandidatuur van Rampolla* » en eraan toevoegde dat « *verschillende kardinalen gemene creaturen van Rampolla waren, afschuwelijke personages die door hem benoemd waren* ».

Na de dood van Rampolla in 1913 – enkele maanden vóór de H. Pius X zelf zou overlijden – kwam zijn lidmaatschap van de Loge formeel aan het licht. In 1929 vertelde de bisschop van Montauban, Mgr. Marty, er meer over in een gesprek met de voorzitter van het Franse *Bloc Anti-révolutionnaire*. De bisschop zei dat hij bij zijn “ad limina”-bezoek aan het Vaticaan, dat plaatsvond kort na de dood van Rampolla, een onderhoud had gehad met kardinaal Merry del Val. De staatssecretaris vertelde hem in detail hoe men in de nagelaten documenten van de overledene het onmiskenbare bewijs van zijn vrijmetselaarschap had gevonden. De bewuste documenten werden naar Pius X gebracht, die verbijsterd was en ontsteld uitriep: « *De ellendeling!* » Om de nagedachtenis van de prelaat niet te laten besmeuren en om een schandaal te vermijden gaf de paus opdracht om alles ter plekke te verbranden.

* * *

Met kardinaal Rampolla bereikte de Loge ei zo na haar doel: het plaatsen van een vrijmetselaar op de H. Stoel. Uiteraard was hij niet de enige infiltrant. De vraag blijft welke andere prelaten lid van de geheime sekte waren en hoe hoog zij opgeklommen zijn in de kerkelijke hiërarchie. Feit

is dat de uitverkiezing van een heilige Opperherder in de persoon van Pius X de maçonnieke plannen gedwarsboemd heeft. Want deze paus ontpopte zich tot de vastberaden bestrijder van het modernisme, de grote ketterij van de 20ste eeuw die bij haar haast onstuitbare verspreiding onder de geestelijkheid ongetwijfeld op de handen spandiensten van de vrijmetselarij heeft kunnen rekenen.

Triomfeerde de Loge in 1963 met de uitverkiezing van Paulus VI, de paus die met de Kerk een heel andere koers is gaan varen en op alle vlakken fundamenteel anders dacht en besliste dan zijn heilige voorgangers Pius IX en Pius X? Het blijft een open vraag. Maar toen de H. Pater Pio na het conclaaf van 1963 dat kardinaal Montini tot paus koos, vernam wie Opperherder geworden was, zei hij: « *Coraggio, coraggio, coraggio! Perché la Chiesa è già invasa dalla Massoneria. La Massoneria è già arrivata alle pantofole del Papa...* » Wat in vertaling luidt: « *Moed, moed, moed! Want de Kerk is reeds geïnfilteerd door de vrijmetselarij. De vrijmetselarij is al gearriveerd bij de rode pantoffels van de paus...* » (aangehaald in Taylor Marshall, *Infiltration: the Plot to Destroy the Church from Within*, p. 142).

redactie KCR

HET HART VAN DE Z. PAULINE JARICOT

PAULINE JARICOT (1799-1862) uit Lyon had van jongs af aan een vurige devotie tot het H. Hart van Jezus. Ze stichtte een vroom genootschap “tot eerherstel voor het onbegrepen en misprezen Hart van Jezus”. Omdat het Hart van Onze-Lieve-Heer zo dorst naar zielen, groeide deze groepering uit tot de vereniging voor de Verbreiding van het Geloof, die een hoofdrol speelde in de ontwikkeling van de Franse missionaire beweging in de 19de eeuw.

Sinds haar dood in 1862 bleef haar eigen hart uitzonderlijk goed bewaard in een kleine reliekhouders, die de gelovigen kunnen vereren in de Sint-Polycarpuskerk in Lyon. Ter gelegenheid van haar recente zaligverklaring op 22 mei 2022 voerde een team wetenschappers op vraag van de aartsbisschop een moleculair onderzoek uit op dit hart.

Volgens tijdgenoten leed Pauline aan een pijnlijke hartziekte. In het aanschijn van de dood ging ze op bedevaart naar het graf van de H. Filomena en werd ze op wonder-

baarlijke wijze genezen, wat door de toenmalige paus Gregorius XVI officieel vastgesteld werd. Na haar overlijden nam de constaterende arts haar hart weg en vertrouwde het toe aan de gemeenschap waarbinnen zij leefde. In de jaren 1880 werd het geschonken aan het aartsbisdom Lyon, dat het in een reliekhouders plaatste in de genoemde kerk. Die verzegelde houder werd sindsdien door niemand meer geopend.

De resultaten van het wetenschappelijke onderzoek werden gepubliceerd in het *INTERNATIONAL JOURNAL OF MOLECULAR SCIENCES*. De bestudering bracht aan het licht dat Paulines hart niet gebalsemd werd, maar toch gaaf bewaard bleef ondanks besmetting door zwammen en bacteriën. De auteurs van de studie schrijven: « Wij hebben geen enkel argument gevonden dat tegenspreekt dat het hart op een natuurlijke en spontane wijze bewaard is gebleven, zonder menselijke tussenkomst. Dit kan door de Rooms-katholieke Kerk beschouwd

worden als een mirakel. »

Zeer treffend was wat de kanselier van het aartsbisdom Lyon, Mgr. Robert Poinard, opmerkte in een interview met *LE FIGARO*: « Niet alleen is de uitzonderlijke bewaring van deze relikwie een teken van heiligheid, maar in het leven van de Z. Pauline Jaricot krijgt de conservatie van precies dit orgaan, het hart, een heel bijzondere betekenis. Op achttienjarige leeftijd wijdde zij zich toe “aan het onbegrepen en misprezen Hart van Jezus”. Heel haar bestaan steunde op de vereniging van haar eigen hart met dat van Onze-Lieve-Heer, een vereniging van liefde en lijden die haar de Passie van Jezus deed beleven tot in haar eigen hart van vlees en bloed. »

« Op die manier », schrijft broeder Bruno van Jezus-Maria, « is de Z. Pauline Jaricot een model voor alle zielen die eerherstel willen brengen voor de beledigingen aangedaan aan het H. Hart van Jezus en het Onbevleete Hart van Maria, zoals gevraagd in Fatima door Onze-Lieve-Vrouw zelf. »

WAS CHRISTUS EEN CONSERVATIEF OF EEN REVOLUTIONAIR ? DE UNIEKE REVOLUTIE VAN JEZUS

HET is een kwestie die vooral sinds het Tweede Vaticaans Concilie binnen de christelijke geloofs-gemeenschap tot een scherpe tegenstelling heeft geleid : zijn wij “linkse revolutionairen” in naam van Jezus, met Jezus, of “rechtse behoudsgezinden” in naam van diezelfde Jezus onze Heer en samen met Hem ?

Tussen het conservatisme van veel christenen enerzijds en de protesterende, revolutionaire geest van veel andere christenen is er wellicht een *tussenoplossing*, één die de onvergankelijke orde van onze historisch gegroeide samenleving bewaart én tegelijkertijd hoopt op de verdere revolutionaire expansie van de katholieke godsdienst... Het zou mooi zijn als we zouden kunnen zeggen, in een soort van geloofsbelijdenis die waarachtig traditioneel en modern is : ik ben revolutionair met Christus, niet in de zin waarop revoluties in ons tijdperk worden begrepen, maar in de zin van wat *zijn* Revolutie was, de enige die verdergaat met het aanschijn van de aarde te veranderen tot aan zijn wederkomst ; en ik ben behoudsgezin om het mirakel van de natuur en de genade, waarvan de mensheid nog zoveel wonderbaars mag verwachten, te bewaren, te beschermen en verder uit te breiden.

Laten we deze mogelijke tussenoplossing verder onderzoeken.

IN DEN BEGINNE WAS HET WOORD...

God schiep de wereld en stelde er de orde van vast. In tegenstelling tot wat evolutionisten en progressistische christenen lichtzinnig en zonder ernstig wetenschappelijk bewijs beweren, gaat God niet verder met hem te scheppen : Hij behoudt de wereld voortaan in de wetmatigheden die Hij vanaf de oorsprong vastgesteld heeft en die hun effecten ontwikkelen, met inbegrip van een zekere natuurlijke evolutie. Die stabiliteit leidt tot een fundamentele instandhouding of “conservatisme” op alle niveaus van het leven.

Maar op het moment zelf dat God de mens schiep, verhef Hij hem tot de bovennatuurlijke staat, een staat van genade

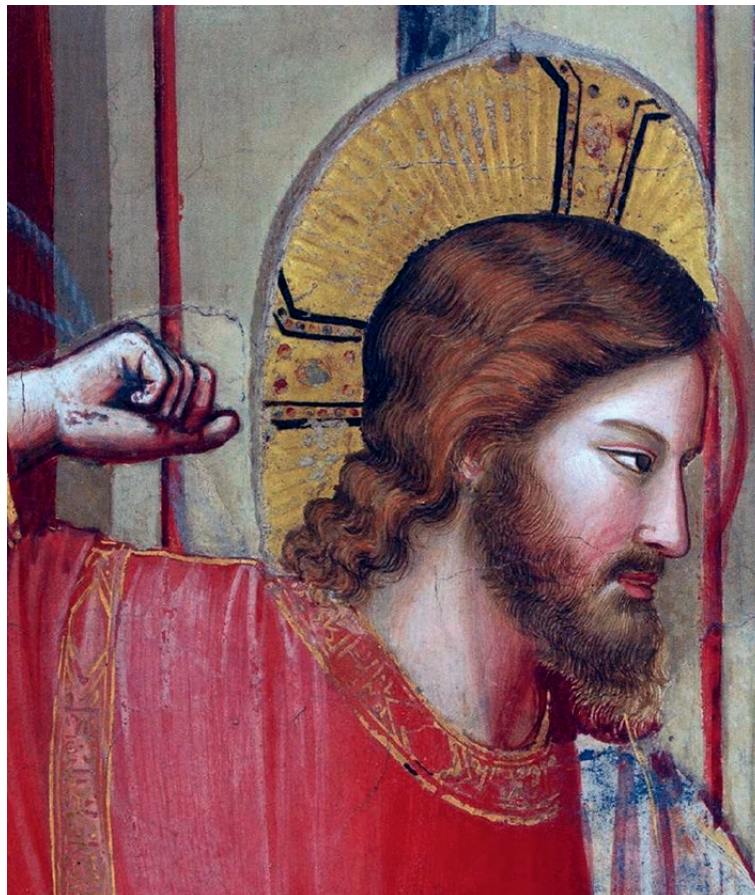
en heiligheid waarvan de schittering uitstraalde in de wereld. De superieure orde die de mens geschenken werd, was de vrucht van de goedheid van de Schepper en oversteeg de pure natuur van het eerste mensenpaar. Hoe prachtig zou het geweest zijn als Adam en Eva die gave van God hadden kunnen “bewaren” en doorgeven aan hun nakomelingen.

Het was de duivel die deze orde vernietigde door onze stamouders het idee in te fluisteren van een opstand tegen hun Heer en Vader waardoor ze zagezegd als goden zouden worden. Daarin vinden we de twee kenmerken terug van elke revolutionaire agitatie : eerst rebellie en machtsovername, daarna toegang tot een absoluut superieure levensconditie. In die zin begrijpen we waarom men zegt : “Elke revolutie is satanisch in haar essentie.” Maar het gevaar is dat onwrikbare conservatieven dit axioma gaan toepassen op *alle* revoluties doorheen de geschiedenis. Zo stellen ze de gevestigde orde – elke gevestigde orde ! – gelijk met de natuurlijke orde en is revolutie altijd geïnspireerd door Satan en gericht tegen God, die de orde waarborgt.

Dit standpunt heeft nochtans heel wat nadelen. Politiek gesproken brengt het de christenen tot het aanvaarden van welke gevestigde orde ook en doet het hen elke massabeweging, elke gewelddadige reactie

of machtsgreep verafschuwen... zodat de handlangers van Satan de macht in handen kunnen houden ! Op filosofisch vlak verwacht het de onveranderlijke structuren van de natuurlijke orde met de *superstructuren* die de geschiedenis eraan toevoegt. Voor de vijand van de revolutie wordt elke nieuwigheid al snel diabolisch en elke vorm van hoop subversief. Al te vaak verdedigt hij als goddelijke orde de verworvenheden van voorbije revoluties die ondertussen gemeengoed geworden zijn...

Theologisch gesproken zitten de verstokte conservatieven er nog meer naast. Door zijn eerste rebellie tegen God heeft de mens zijn oorspronkelijke staat

JEZUS DRIJFT DE KOOPLIEDEN UIT DE TEMPEL.
Detail van een fresco door Giotto uit 1303-1305
(Padua, Cappella degli Scrovegni).

van genade verloren en werd hij uit het paradijs verdreven. Tegen de revolutie zijn zou er dan op neerkomen de mensen te willen terugvoeren naar het aards paradijs, de originele orde van de wereld die voorgoed verloren is. Alsof er heel de geschiedenis niet is, alsof Christus en de Kerk er niet zijn ! In plaats van naar de toekomst te kijken, voorbij de satanische revolutie dus, zouden wij dan zuchtend verlangen naar het verleden en abstractie maken van alles wat ondertussen gebeurd is.

TOEN JEZUS OP AARDE KWAM...

Na de zondeval is de heerschappij van de duivel over de wereld gekomen : Satan is op een heel mysterieuze manier, maar overeenkomstig een woord van God, « de Vorst van deze wereld » geworden. De volkeren gaven zich over aan afgoderij en corruptie, met uitzondering van een klein geslacht van rechtvaardigen dat God vanaf Abraham in bewaring nam om er zijn volk en het werktuig van het heil van te maken. Goeden én slechten werden overgeleverd aan een “gevestigde orde” van politieke verdrukking en valse godsdiensten, ingesteld door de duivel !

Daarop is Jezus in de wereld gekomen om Satan te overwinnen. Hij kwam om die gevestigde orde omver te werpen, hen die er de gevangenen van waren te bevrijden en alle verdrukken aan zijn oordeel te onderwerpen. De Maagd Maria wist dit uit het Oude Testament, in het bijzonder uit de psalmen, en heeft het bezongen in haar MAGNIFICAT. God de Heer zou door zijn Gezalfde de machtigen ontronen, de rijken hun bezittingen afnemen, de hongerigen met gaven vervullen en de nederigen verheffen...

De moderne beeldenstormers zoals Lamennais hebben meteen uitgeroepen : het MAGNIFICAT is een revolutionair gezang ! Alsof gelijk welke revolutie geleid door wie dan ook zich op de lofzang van Maria zou kunnen beroepen ! De Franse reactionaire denker Maurras, in het andere kamp, antwoordde daarop dat « het venijn van het MAGNIFICAT » gelukkig geneutraliseerd werd door de Romeinse politieke en sociale orde en de katholieke discipline... De waarheid is deze : het MAGNIFICAT is de hymne die tot ouverture dient van de ene goddelijke Revolutie die Jezus voor eens en altijd in de geschiedenis is komen instellen en die verder zal gaan tot aan het einde van de wereld, namelijk de Revolutie van zijn machtsgreep tegen Satan. « *Schep moed* », zei Jezus tot zijn apostelen aan de vooravond van zijn kruisdood, « *want ik heb de wereld overwonnen... Nu wordt het oordeel over deze wereld voltrokken ; nu zal de Vorst van deze wereld worden buitengeworpen* » (Jo 16, 33 en 12, 31).

HIJ GAF ALLE MACHT AAN DE VERDRUKTEN

Daarom kan de echte christen geen behoudsgezinde persoon zijn die zich neerlegt bij elke vorm van onderdrukking en onderworpen is aan alle tirannieën en alle wettige en onwettige machten ; evenmin kan hij iemand zijn die met weemoed te

VERNIEUWERS OF Vernietigers ?

Een Vlaamse priester schreef aan broeder Bruno :

« De synodale weg stemt me heel somber. In plaats van vernieuwers van de Kerk gaat het hier meer en meer om vernietigers van de Kerk. Gelukkig helpen uw geloof en uw uitstraling mij om stand te houden. Verschillende geestelijken van goede wil met wie ik in contact ben, helpen mij ook... Ze delen dezelfde geestelijke bekommernis. De synodale weg voert ons niet naar de Hemel, maar naar een soort parlement waar over alles beslist wordt meerderheid tegen minderheid. Dat is heel triest, maar we moeten moedig zijn. God staat elke dag in Christus aan onze kant en de H. Maagd is onze grootste steun op het pad naar het Paradijs. »

rugdenkt aan een “natuurlijke orde” die men moet gaan zoeken ver voorbij alle gelaagdheden van de geschiedenis. De leerling van Christus is een vurig strijder tegen alle boze machten en iemand die zijn kracht, zijn hoop en zijn vreugde put uit het mirakel van de evangelische, katholieke orde.

Het gaat om een formidabele revolutie die de mens bevrijdt heeft en onophoudelijk bevrijdt uit de slavernij van de duivel, de wereld en zijn eigen vlees om hem vrij te maken ; die de seksen bevrijdt uit de verdrukking en de vervreemding van ontwaarde instincten, de armen uit de dwingelandij van inhagelike en genadeloze rijkdom, de onderdanen uit de tirannie van goddeloze heersers, de volkeren uit de wreedheid van hun idolen.

De Revolutie van Jezus is de enige die « het aanschijn van de wereld veranderd heeft ». Zij heeft de mensen vrede geschonken, heeft een nieuwe samenleving en nieuwe zeden ingesteld en is de enige die nog altijd op weg is naar de vestiging van een hernieuwde mensheid hier op aarde en voor de eeuwigheid. Met Jezus is de mensheid in staat om al haar kwalen te boven te komen : haar morele ongeregelde heden door ze te doen verdwijnen, haar fysieke beproevingen door ze te overstijgen of te aanvaarden. De voltooiing van zijn Revolutie is de kosmische instelling van zijn eeuwige Heerschappij.

Zeggen dat Jezus onze Verlosser is en dat ons enige opzet erin bestaat ons te bekeren om naar de Hemel te gaan, betekent het grootste deel van de Openbaring uit het oog verliezen. Zeker, met zo'n louter individueel geloof kan men het eeuwige geluk verwerven. Maar waarom zouden we onszelf op die manier beperken ? Waarom zouden we de christelijke hoop voor onszelf houden, terwijl zij de Kerk vanaf het begin meevoert naar immense horizons ? Waarom zouden we doorheen de moderne wereld trekken als een vreemdeling of een onverschillige egoïst en toelaten dat de armen zich laten vangen door de luchtspiegelingen van zuiver wereldlijke revoluties ? Hoeveel beter zou het niet zijn hun de ware hoop te brengen en te zeggen aan hen die dromen van een grandioze revolutie om een nieuwe orde in te stellen : *Kijk, ik heb wat jullie zoeken, het is de Revolutie van Jezus en zijn Koninkrijk dat zal komen op aarde zoals in de Hemel !*

DE REVOLUTIE VAN JEZUS BEWAREN

Een revolutie die slaagt, vertaalt zich in de feiten door de vestiging van een nieuw soort samenleving. De Revolutie van Jezus is voor ons dus niet gewoon maar een ideaal of een utopie: zij heeft vorm aangenomen in de geschiedenis. Het is de Kerk en de christenheid, waarin allen getekend zijn door de omvorming die voortvloeit uit de bekering tot het geloof en de genade van het doopsel. Alle sociale betrekkingen hebben een gedaanteverandering ondergaan door de naastenliefde.

Wat geen enkele revolutionaire dictator ooit heeft kunnen doen voor de overleving en de duurzaamheid van zijn werk, heeft Jezus gedaan: Hij heeft aan zijn opvolgers de H. Geest gezonden, die het Leven geeft en heiligt; Hij heeft hun alle macht geschonken en hun zijn goddelijke bijstand beloofd tot aan de voleinding van de tijden. Dat is de enige bevredigende verklaring voor een buitengewoon feit: vanaf het jaar 30 tot op vandaag (of laten we zeggen tot aan de vooravond van Vaticanum II, toen de huidige crisis is begonnen) is deze Revolutie nooit verstard of verzand in het puur menselijke. Zij heeft haar mirakel van genade en heiligheid onvermoeibaar verdergezet, een uniek en subliem voorbeeld van bovenmenselijke energie.

De nieuwe orde, de enige die vandaag geen hersenschim is, wordt dus gevormd door de Kerk en de christenheid, een bovennatuurlijke maatschappij van goddelijk leven. De mannen van de renaissance hebben dat in de roes van hun humanisme te zeer uit het oog verloren en de zogenaamde hervormers hebben het gecontesteerd. Daardoor hebben ze allemaal ernstige slagen toegebracht aan het grote werk van de Redding van de wereld... Maar dat werk ging niettemin verder in de grandioze opstoot van de Contrareformatie en het Concilie van Trente, met in de 19de eeuw de stelselmatige verovering van de uiteinden van de aarde.

Maar nieuwe, arrogante "humanisten" en "hervormers" stonden in de 20ste eeuw op in de schoot zelf van de Kerk om haar universele triomf met vele decennia te vertragen... Op het moment dat zij de definitieve overwinning binnen handbereik had, hebben zij haar belasterd en weggezet als een conservatieve plaats van stilstand en wanhoop. De christenheid hebben zij ontdaan van haar miraculeuze karakter en haar toekomstperspectief, met het gevolg dat de katholieke gelovigen haar in de steek lieten en elders, in goddeloze politieke of culturele revoluties, gingen zoeken naar het ideaal.

Rechtse conservatieven en linkse revolutionairen hebben één punt gemeen dat ook hun zonde is: dat zij niet meer geloven in het mirakel van Christus, dat

zij het permanente wonder van Kerk en christenheid tot in onze tijd niet meer willen erkennen, dat zij niet meer echt geloven in God, zijn Evangelie en het Heil.

DE KATHOLIEKE REVOLUTIE EN ZIJ ALLEEN !

Welke Revolutie willen wij? De Revolutie van Jezus, de enige die de Kerk in zijn voetsporen heeft verdergezet, onophoudelijk en de eeuwen door, en waarvan de christenheid als geheel van katholieke naties het bovennatuurlijke werk uitmaakt. Voor ons is er geen ander revolutionair "model" of "project" dan precies die christenheid die door de H. Geest zonder onderbreking gemodelleerd werd volgens de Waarheid van Jezus en onder impuls van zijn Genade.

Het is de **Revolutie van de intelligentie** tegen het heidendom, die uiteindelijk triomfeert met Constan-tijn. Het is de **Revolutie van de wetgeving** tegen alle immoraliteit, die uitloopt op een christelijke samenleving die krachtig de individuele deugd ondersteunt en haar beschermt tegen de manoeuvres van al wie pervers is. Het is de **Revolutie van de harten** die heel het deeg langzaam doet rijzen en aan het gekerstende mensdom een verfijnd geweten en een als het ware verheerlijkte gemeenschappelijke ziel geeft. Het is een **integrale en permanente Revolutie** wanneer, na het Concilie van Trente, door de Contrareformatie een perfecte discipline in de Kerk wordt ingesteld en de missies worden gelanceerd om het Evangelie te verkondigen over heel de aarde. Op die manier naderde het gezegende moment waarop de Revolutie van Jezus het aanschijn van de aarde volledig vernieuwd zou hebben, in Orde en Naastenliefde.

Een dergelijke Revolutie heeft drie kenmerken die haar onderscheiden van elke andere revolutie:

1° zij is een werk van sacramentele genade, dat tot in de kleinste facetten van het tijdelijke voortvloeit uit heiligheid, deugd, morele orde en discipline;

2° zij is een werk van het traditionele en hiërarchische gezag, dat niet voortkomt uit "de basis" of van "profeten", maar bewerkt wordt door de godsdienstige en wereldlijke leiders in trouw aan hun eeuwenoude zending; het gaat altijd en noodzakelijkerwijze om een "revolutie van bovenuit" en een "traditionele revolutie" want zij komt van God door Jezus Christus, voor eens en altijd;

3° zij is een werk van theologale hoop, ingebed in de dagelijkse strijd van de christelijke krachten tegen de machten van Satan en daardoor altijd van militante aard, onaf, blootgesteld aan tegenslagen en soms achteruitgeslagen; daarom is zij gericht op de voleinding van de tijden en de toekomstige wereld, want daar alleen zal zij de eeuwige voltooiing vinden.

abbé Georges de Nantes, oktober 1973

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter: † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur: Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever: L. Oorts, Heideweg 14, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland: € 20. Steunabonnement: vanaf € 25.

IBAN: BE47 0003 3020 5780. BIC: BPOTBEB1.

Internet: <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail: hij.is.verrezen@gmail.com